

Blijf op de Hoogte

WEKELIJS PERSOVERZICHT VOOR OFFICIEREN

m JAARGANG — No. 20 — 14 Febr. 1948

U IT DE INHOUD.

	Pag.
H.M. Koningin Wilhelmina richt zich in een radiorede tot alle bondgenoten.	2
Interview met Généraalspoor — — —	3
INDISCHE PERS:	
Nederlands:	
Wereldpolitiek op een scheepsluik..... Na de aanvaarding: van de additionele	4
	6
T.N.I.-officiërs aan het woord De nieuwe republikeinse regering en	7
	8
Republikeins:	
Samenwerking op nieuwe grondslag ...	10
Het nieuwe republikeinse kabinet	11
De Koninklijke rede	12
Het binnenlands gebeuren in de	13
	14
Chinees-Maleis:	
De Koninklijke rede	14
Rondom de nieuwe regering	15
	16
VADERLANDSE PERS	
Pas met de K.L.M. terug uit Indië ...	16
Het uiterstè	18
De Rijksconferentie	19
1948: Het jaar der verkiezingen ..—	23
	25
BUITENLANDSE PERS	
Der Graben zwischen Ost und West	
vertieft sich	28
Can France again be a great power? What Europe is doing to help her	31
recovery	32
Problems of congress 1948	33
Kashmir tests future of India and	
Pakistan	34
India's „Brown-shirt brigades“	35
Good offices at Batavia.	37
Developments in Indonesia	38
	39
MIL. ONDERWERPEN	
—V	
VERTROUWELIJK — NIET VOOR VERDERE PUBLICATIE	

BOOMSE KERK WEG 2-4

BATAVIA-CENTRUM

H. M. KONINGIN WILHELMINA:

“A HARD WON MILESTONE ON MAN’S LONG ROAD TO
LIBERTY*

“To those who were our allies in the war I want to address a few words. I want you to know that the peoples of our Commonwealth have reached a memorable goal. A free federated Indonesia is about to take her place among the democratic nations of the world.

Seven years ago, when Holland was under nazi oppression, I announced to my countrymen the intention to establish a new relationship between the Netherlands and the other parts of our Commonwealth.

A year later, in the midst of the war, an outline of the new relationship was traced.

Today this partnership is a living reality, rapidly taking final shapes the United States of Indonesia forming a union with the Kingdom of the Netherlands, Surinam and the Antilles.

In the darkest period of the war the great President, my unforgettable friend, together with Britain’s valiant champion for freedom, found a permanent expression for our common purpose, which reached even beyond the immediate aim of each country’s independence.

We were to make the world free from fear and free from want; to make it a place where man would be free to worship God in his own way and free to speak his mind.

It makes me happy that men in Indonesia and here have found the wisdom and the skill to create forms of government that will guarantee to many million people all the freedoms and the rights for which you, our allies, and we fought together.

They have still a long way to go. The common man is far from being free from fear and want in those parts of Indonesia, where terrorists are still committing manslaughter, pillage and arson.

Indonesians and Dutch have to fight this common foe in full cooperation.

There, as in other places of the world, the powers of anarchy and disorder that try to prevent the peoples from recovering must be overcome. I am confident that these obstacles will be overcome, because the Indonesian peoples are determined to take up the responsibilities and obligations of democratic self-government as you and we understand it.

We know that in our days no relationship between nations can be stable unless it is based on mutual consent and mutual effort.

Therefore we encourage them and we help them in their endeavour.

Colonialism is dead. We do not disown our past and the proud achievements of bygone days. But a nation must be strong enough to make a new beginning. We shall be strong enough. What the peoples of the world need now is a new way of living together in close partnership based on equality and mutual trust. It may well be that the solution being reached in Indonesia will set a pattern for solutions in wider parts of Asia. A group of peoples of no less than 70 million has come to the side of democracy as we understand it. This is a great event. Blessed with many riches of the earth, a United States of Indonesia can take a great share in the common fight against famine and need.

In free association with the Netherlands, Surinam and the Antilles, a sovereign Indonesia will be able to carry on her economic development which, already before the war, was unprecedented in Asia. Providing Europe and America with her goods and raw materials Indonesia will be able to make a real contribution to the tremendous efforts now being asked from the American people under the Marshall plan.

Already the country is emerging from the confusion caused by the Japanese occupation. Passions and distrust are calming down. The noble words of Freedom and Patriotism resume their true meaning as Indonesian nationalists unite to build a Federation throughout the far-flung group of islands. By this common effort, based on the same principles as the Atlantic Charter, a new Indonesia is arising. Both peoples, Dutch and Indonesians, look forward to the day when the United States of Indonesia, sponsored by the Netherlands, will take their rightful place among the United Nations. Such a day will be a hard won milestone on man’s long road to Liberty.

DE SITUATIE NA DE ONDERTEKENING

NIET ONBEVREDIGEND

Spectator was deze week verhinderd, zijn oxfordzigt te schrijven. Daar Z.E. Luit. Generaal S.H. Spoor juist Dinsdag 9 Februari in een interview aan Aneta zijn indrukken over de situatie had weergegeven, vindt de lezer daarin meer dan een vergoeding voor het gemis van het gebruikelijke overzicht. –S.

„Sedert de inwerkingtreding van het bestand op 1 Februari is inderdaad een afname van het aantal inbreuken op het „staakt de vijandelijkheden” te bespeuren, maar nochtans werden nog dagelijks gevallen van kidnapping en nog dagelijks vernielingen en eonvooibeschietingen etc. gerapporteerd”, aldus zeide de Legercommandant, de luitenant-generaal S.H. Spoor, in antwoord op vragen van Aneta over de sitand van zaken bij de uitvoering van de wapenstilstandsbepalingen.

„De indruk bestaat dat men in Djokja ernstig tracht de bepalingen van het bestand behoorlijk uit te voeren”, voegde generaal Spoor hier nog aan toe, „doch een aantal ondercommandanten en uiteraard ook de opererende benden storen zich daar niet aan.”

De algemene situatie in vogelvlucht doornemend, waardeerde de generaal de gang van zaken op Sumatra als bevredigend. Ook in Midden-Java is er geen reden tot klagen, al komen daar, zoals overal, hog incidenten voor. De evacuatie van republikeinse militairen uit West-Java, die op Zaterdag 7 Februari te 24.00 uur voltooid had npxeten zijn, duurt nog voort, doordat de meldingen in verschillende plaatsen niet tijdig geschieden. Intussen zijn, grotendeels per schip naar Rembang, reeds ongeveer 11.000 man uit West-Java afgevoerd.

De situatie in Oost-Java noemde generaal Spoor zorgelijk. Het eerste contact voor de besprekingen baarde daar moeilijkheden, waardoor de evacuatie van republikeinse militairen in dit deel van Java belangrijk is vertraagd. De laatste dagen is echter ook in Oost-Java verbetering te bespeuren.

Generaal Spoor wees erop dat de geëvacueerde personen bepaaldelijk niet allen behoorden tot TNI-troepen in militaire zin, doch dat zich daaronder ook veel benden bevonden.

Van de republikeinse legerleiding wordt verwacht dat zij een verklaring zal afgeven, waarin duidelijk wordt gemaakt, dat aan de evacuatievoorwaarden is voldaan. Op Sumatra heeft men een dergelijke verklaring al ontvangen.

Op de vraag over de doelstelling van de Veiligheidsbataljons, die in verschillende

staatkundige eenheden, zoals Sumatra- Timoer, en op Madoera, zijn opgericht, zeide de Legercommandant dat deze bataljons, die militaire eenheden zijn, ter beschikkitig zullen staan van het Civiele Bestuur van de daerah of negara en dat zij belast zullen worden met de handhaving van orde en rust in hun gebied, naast de daar gesta- tioneerde Nederlandse troepen. Veilig- heidsbataljons bestaan reeds in de Negara Sumatra Timoer en op Madoera; zij zijn in opbouw in West-Java en in het Palembangse, terwijl zij straks ook in andere daerah's, zoals West-Borneo, zullen worden opgericht.

De rijmprent.

Naar aanleiding van de mededelingen van de heer Joekes in de Tweede Kamer over een rijmprent, die in Indië zou zijn verspreid en die de heer Joekes een profanatie achtte, zei generaal Spoor, dat hij bij zijn bezoek aan de troep een bekend en oud Engels gedichtje op de muren geschréven vond, waarvan de tekst als volgt luidt:

„Qoi and Soldier we adore
In trines of danger, not before
The danger past and all thlngs righted
God is forgotten and the Soldier
“slighted.”

„Ik achtte dit oude gedichtje een Nederlandse versie waard”, zei de generaal. „De rijmprent die toen ontstond en die in de eerste plaats bedoeld was voor burgers — de prent werd o.m. opgehangen in militaire bureaux die door burgers bezocht werden — kreeg als Nederlandse tekst:

„Wij wenden ons tot God en Jan
Als hooge nood en bitt're strijd ons
De nood voorbij, het land in
Vergeten wordt de Heer en Jan Soldaat
Soldaat wacht vredesstaat veracht.”

De prent werd voar zij verspreid werd-, v ter beoordeling voorgelegd aan de hoofd- aalmoezenier en de hoofdveldprediker die geen bezwaren opperden. „De betekenis van de rijmprent is uiteraard een morele”, zei generaal Spoor. „Het was een prent ter overpeinzing. En het is uiteraard nooit de bedoeling geweest te profaneren”.

NEDERLANDS

WERELDPOLITIEK OP EEN SCHEEPSLUIK

De Ronde Tafel

31 Jan.

Op de Indische politieke planken werd halverwege deze maand een stuk opgevoerd, dat zich heeft mogen verheugen in een grote buitenlandse belangstelling. Een laadruimluik an de Renville vormde het podium ; de gecombineerde Amerikaanse, Belgische en Australische vlaggen vormden de achtergrond ; en de coulissen..... dat waren de glimlachende aangezichten van Sjarifoeddin en de zijnen. Wat zich achter die coulissen afspeelde kon niemand tijdens de historische opvoering van 17 Januari nog bevroeden. Ook niet de Nederlandse tegenspelers. En zelf niet de regisseurs van de C.G.D.

...De wereld heeft de opvoering gewaardeerd.

In Amerika, in Eui-opa, overal was men ontroerd en geestdriftig.. Behalve in Indië, waar men te dicht met zijn neus bij het voetlicht zat.

„We zullen zien wat het wordt”, hoorden we aan boord van de Renville een lid van de Nederlandse delegatie zeggen. Er klonk geen jubel in zijn stem, maar helemaal sceptisch was het toch ook niet bedoeld. Het was de reactie van een wijze diplomaat, die de les van verleden en heden had geleerd

Acht en veertig uren later zagen we al iets van wat het werd. Het werd het bekende spel van politieke slimheidjes en glibberigheidjes, waarin de republiek zich de meestertitel heeft verworven.. Bij de eerste stap op de politieke glibberbaan stond iedereen al met de armen te zwaaien om het evenwicht te bewaren. Maar de heren uit Djokja bleken zich op gladder ijs te hebben begeven dan ze hadden verwacht. Na enkele mislukte pogingen tot geïmproviseerde evenwichts-acrobatie lag Sjarifoeddin's zwaarlijvige massa-ministerie dan ook al dadelijk op de meest onelegante wijze hoi'izontaal. Het nieuwe kabinet zal spijkerschöenen nodig hebben om zich staande te houden.

Voor republikeinse kabinetten schijnt ei* geen ongezonde bezigheid te zijn dan verdragen met Nederland te sluiten. Soe- tan Sjahrir kan daarover meepraten sinds hij op het ijs van Linggardjati is uitgegleden

...Inmiddels is er een hoop stof opgewaaid over bepaalde „conceptions and clarifications”, waarmee de CGD den heren uit

Djokja de pil versuikerd heeft. Nederland is even geschrokken, maar al spoedig bleken deze notulen minder geheimzinnig te zijn dan ze zich aankondigden daar de quin- tessen ervan reeds verva twas in de vijf punten, waarmee de CGD haar zes additionele punten van de politieke principes heeft toegelicht.....

...De additionele punten met hun toelichtingen hebben een politieke wervelwind doen opstelen en zijn een bron geworden van verse meningsverschillen en problemen tussen Nederland en de republiek, die de moeite van een ogenblik aandacht ruimschoots waard zijn.

Het eerste van de zes additionele punten begint als volgt:

De soevereiniteit over het gehele gebied van Ned.-Indië IS en BLIJFT bij het Koninkrijk der Nederlanden berusten, tot na een overgangperiode, het Koninkrijk der Nederlanden deze soevereiniteit -overgeeft aan de Verenigde Staten van Indonesië.

Het tweede punt van de toelichting der CGD zegt:

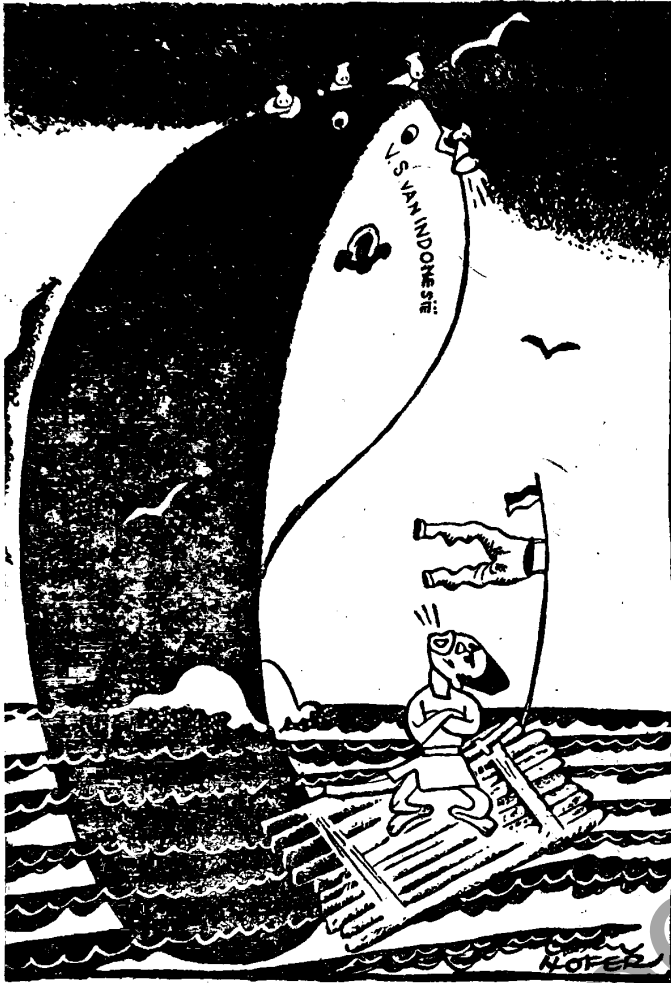
De eventuele aanvaarding door de partijen van de zes additionele politieke principes welke door de Commissie van Goede Diensten tijdens de pierde plenaire zitting op de 17e Jan. zijn aangeboden, kunnen op geen enkele wijze de status van de beide, partijen veranderen of wijzigen, in het bijzonder in betrekking tot de Veiligheidsraad.

Men voelt reeds wat er gebeurd is. De republiek heeft niet willen tekenen, alvorens door een tegenzet het door Amerika geïnspireerde punt betreffende de Nederlandse soevereiniteit te neutraliseren. Het punt uit de toelichting is een eis geweest, welke zij. te KaHoerang heeft gesteld > als conditie voor de ondertekening der zes punten. Het geheel is in schijn een contradictio in terminis, maar dan ook alleen in schijn.

De Nederlanders werden er even door verrast, maar al heel gauw bleek hun, dat zij zich in het mingt niet zouden compromitteren door dit te tekenen—

..... Wij erkenden slechts, dat Djokja ietsi bezat, waarvan het niet de eigenaar was. Dit feit viel overigens moeilijk te loochenen.

Door het tekenen van de additionele punten echter erkent Djokja thans de zou- vereiniteit van Nederland, ook over het republikeinse gebied. Door deze erkenning geeft het ipso facto toe, zelf géén soevereiniteit te .bezitten, Nederland IS en BLIJFT etc.

- Ahoi; We zullen je oppikken, Boeng
- Als ik de kapitein mag zijn!

De Roncle Tafel.

..... Men zegt het recht te hebben om rustig¹ voort te gaan op de weg, die men tot dusverre heeft bewandeld, en daarom sloot men het vriendschapsverdrag met Egypte. Wat moet men er nu mee aan? De toekomstige federale regering kan het overnemen van de republiek; waarom niet? Ei* is geen enkel bezwaar tegen vriendschap tussen de Indonesische volkeren en Egypte. Daarmee zou de zaak dan uit de wereld zijn geholpen

..... Maar we kunnen ons bij deze overhaaste vriendschap tussen Egypte en de republiek toch niet onttrekken aan het gevoel, dat een onzichtbare hand op het internationale schaakbord twee pionnetjes heeft verschoven. Het Indië van heden is niet meer het Indië van twee jaar terug. In de wereld der groten zijn spanningen ontstaan die gevaarlijk dicht het breekpunt beginnen te naderen. Amerika en Rusland hebben hun blikken over de aardbol laten glijden en de inventaris aan een nieuwe taxatie onderworpen. Ook Groot-Brittannië heeft zich een nieuwe waardemeter aangeschaft. Men heeft deze post wat nauwkeuriger bestudeerd, en is plotseling tot de ontdekking gekomen, dat „Indonesië” alias Nederlands-Indië een geheel andere waarde

is dan de republiek van Soekarno. Dat hebben* we de wereld al eerder proberen duidelijk te maken, maar toen had men er nog geen belang bij om het te begrijpen. Er bestaat geen probater middel voor verstandsverheldering dan eigenbelang; Djokja heeft het tot zijn schade moeten onder vinden. Zijn rol in het internationale politieke tournooi is uitgespeeld en hot is gereduceerd tot wat het deze maand heeft moeten ondertekenen.

Maar Rusland is waakzaam geworden door het belang dat de grote Westerse landen in deze Archipel begonnen te stellen. En als het belang van Amerika en Engeland ligt in een rustig, eensgezind en producerend Indonesië, dan ligt het Russische belang, ipso facto in het tegengestelde. Wanneer we het Egyptische vriendschapsverdrag onder deze belichting bekijken en de spoed zien waarmede het tot stand is gekomen, dan kunnen we er op zijn minst uit concluderen, dat Moskou er meer baat bij heeft dan New York. Niet alleen Amerika heeft tegenwoordig de beide ogen wijd open voor het belang van een welvarend Indonesië in een mogelijk duister verschiep, ook van de lippen van Bevin bereiken ons geheel nieuwe klanken.....

.....In de toekomst zullen we ons „Indonesische probleem” nog slechts kunnen zien in de ‘schijnwerpers van de internationale politiek. Is het mogelijk Graham geweest, die dit op 25 Januari aan de heren te Djokja heeft- duidelijk gemaakt?

De Locomotief (Semarang)

27 Jan.

Federale Raad

We hopen, dat Djokja thans zal inzien dat er geen sprake kan zijn van eigen buitenlandse betrekkingen, noch van een eigen leger, noch van eigen geld, maar dit daar gelaten zal de vorming van een interim-regering met of zonder Djokja voorts, gang vinden. De komende vorming van een interim-regering zal tevens een departementale reorganisatie noodzakelijk piaken. De departementen zullen vermoedelijk komen onder politiek georiënteerde leiders, onder wie technische leiders zullen optreden» In 't algemeen mag worden verwacht, dat, 't aantal departementen ten zal worden uitgebreid» dat de leden van de federale raad als leiders zullen optreden van de departementen en dat dus" ook de federale raad zal worden uitgebreid. Indien men voorts- de federatie, naar Amerikaans model wil opbouwen, dan zou in een later stadium moeten volgen een tweedelig parlement, om de gedachte te bepalen: een senaat en een huis van afgevaardigden. En eveneens naar Amerikaans model zou dan de senaat een weerspiegeling moeten zijn van de delen der federatie.. Dit echter Is op het' ogenblik toekomstmuziek al zal toch wellicht spoedig ook in deze richting gewerkt kunnen worden. Het eerste punt voor dit ogenblik is echter de komende omzetting van de voorlopige raad in een prae-federale regering en de daarmee samenhangen- de vraag of Djokja al dan niet als negara . wil worden ingepast;

NA DE AANVAARDING VAN DE ADDITIONELE PUNTEN

Nieuwe Courant' (Soerabaja)

3 Febr.

Moeilijkheden

Enige dagen geleden gaven wij een uitvoerig ' overzicht van de momentele stand van zaken, en daarin is, wat het politieke gedeelte betreft, geen verandering gekomen.

Het militaire deel, de uitvoerig van de wapenstilstandsovereenkomst, is nog maar zeer matig, en de rede te dier zake door generaal Spoor gehouden wijst nog op menigvuldige en ten dele ernstige gebreken aan de zijde van de republiek. Hatta erkende die onvolmaaktheden^ zonder ook maar in de minste mate te laten blijken dat hij maatregelen had genomen of zou nemen om daaraan tegemoet te komen. Echter was het blijkbaar al enigermate voorzien dat de naleving van het bestand te wensen zou overlaten, getuige de aankomst van een Engelse militaire missie en de versterking van de drie reeds aanwezige. De door generaal Spoor in dit verband uitgegeven waarschuwing „weest op Uw hoede” is zeker niet ten onrechte, waar de republikeinse legercommandant, generaal Soedirman, zich zeer indisciplinair uitliet en blijkbaar ter handhaven van de , eigen invloed het meeste heil ziet in niet-nakoming van het bestand.

Ook inzake de andere afspraken van het bestand, stopzetting van de vijandige propaganda, terreur en intimidatie, is weinig of geen verbetering merkbaar. Waar de behoorlijke naleving van dit bestand een onmisbare voorwaarde is voor het begin van de politieke onderhandelingen, valt bezwaarlijk in te zien hoe momenteel daarmee een ernstig begin kan worden gemaakt

..... Spreker besloot zijn rede met ile woorden, dat „de eenmaal gegeven beloften dienen ingelost te worden en dat de strijd zal worden voortgezet

Ziedaar de woorden van een opperbevelhebber aan troepen, die volgens premier Hatta het bestand op onbevredigende wijze naleven, terwijl nog vers in ons geheugen liggen de weinig hoop gevende mededelingen van generaal Spoor terzake.

Maar waar de zaken zo staan, waar het blijkbaar op vele punten met dit bestand nog niet te best verloopt, daar had men van een opperbevelhebber, die hiervan uiteraard nauwkeurig op de hoogte is, op z'n minst mogen verwachten, dat hij zijn manschappen nadrukkelijk en allereerst op hun plicht gewezen zou hebben. Of deze strijdvaardige en agressieve rede van generaal Soedirman sterk zal bijdragen tot een verbetering in den onbevredigenden stand van zaken bij het „cease fire”, dat wagen wij te betwijfelen. Of met dit openlijk aanzetten tot voortzetting van den strijd de getallen gesneuvelden en gewonden in deze week en de komende weken zullen verminderen, dat is uitermate twijfelachtig.

Wanneer deze opperbevelhebber het er op toegelegd zou hebben, om het aantal „incidenten” en „misverstanden” zo hoog mogelijk op te voeren, dan had hij bezwaarlijk betere woordkeuze kunnen hebben. Wij achten deze redevoering recht af bedroevend. Zij is bovendien een flagrante ontkenning van den geest van het bestand, als ook van het politiek accoord, dat thans wordt nagestreefd.

Het Dagblad (Batavia)

5 Febr.

Krijgszang

Gisteravond heeft de republikeinse opperbevelhebber, generaal Soedirman, zich via Radio-Djokja tot de republikeinse weermacht gericht. Spreker ging uit van de ondertekening van het bestand en zei dat „het belang van den staat boven het eigen belang moet gaan”. En deze woorden, die bovendien nog uitermate vaag zijn en nauwelijks kunnen worden opgevat als een aansporing tot den troep om de bestands- orders na te leven, deze woorden zijn zowat de enige, welke de generaal aan het bestand wijdde. Verder was het aanzetten tot strijd, strijd en nog eens strijd.

„De weermacht moet de gelofte om den strijd vóór te zetten..... niet verbreken”, „..... het leger dient zich disciplinair te tonen..... daar het de souvereiniteit en de vrijheid van den staat dient te verdedigen”. „Het leger dient zich te verdedigen als het wordt aangevallen..... steeds paraat zijn is het wachtwoord”.....

Het Dagblad (Batavia) -

Vernietiging der regenbossen

..... Na twee en een half jaar praten over accoorden, na twee en een half jaar daden, die deze accoorden weer te niet deden, is men blijkbaar nog niet zo ver, dat er een instantie in het leven geroepen kon worden, die deze kostbare schennis aan Indonesië's bodem tegenhoudt. En toch, een halt aan deze vernietiging, een dwingend en effectief halt is vereist, willen deze landen niet op grote schaal prijsgegeven worden, aan het gevaar van grondig bodembederf. Reeds heeft het proces thans ruim 5 jaar, zijn vernielende voortgang gehad. Wordt er niet zeer binnenkort paal en perk aan gesteld, dan zal men zich gesteld kunnen zien, voor onherstelbare schade en onherstelbare verliezen. S

Wanneer er nog steeds twee „partijen” zijn die „tegenover elkaar staan”, dan zullen deze partijen beide goed doen te bedenken, dat zij beide schuldig zijn aan dit van-J dalisme, want geen van beide blijkt haar verantwoordelijkheid ten deze beseft te hebben of te beseffen. Belangrijker dan alle overeenkomsten, van meer waarde dan¹

nile politieke accoorden, van oneindig meer betekenis dan alle gekibbel over interpretaties, zal het inzicht zijn, dat beide er toe brengt de handen ineen te slaan, ten einde gezamenlijk maatregelen te treffen, die ten snelste een eind maken aan dit vandalisme. Het is een groter bedreiging voor Indonesië en voor de wereld, dan alle onenigheden bij elkaar gebonden, dan alle minuten en verslagen van zittingen en politieke vergaderingen te zamen, ook al

T. N. I.-OFFICIEREN

Een der redacteurs van het Dagblad heeft tijdens de evacuatie van de T.N.I. uit het Buitenzorgse een onderhoud gehad met twee luitenanten: „Éa” Luki en „Pa” Sutpir.

Het Dagblad (Batavia) •

6 Febr.

Het best gedisciplineerde leger

... Nadat het gesprek door de registratie van de troepen Was afgebroken zocht hij ons weer op, nu vejrgeseld door zijn vriend, de luitenant Luki. Luki, een slanke jongeman, zwarte lokken tot op zijn schouders, een fijn besneden gezicht onder een breed gerande bruine vilthoed, bekeek de zaak heel nuchter.

„Over een ideaal hoeven wij niet te praten, dat zult U met mij eens zijn. Dat ideaal geeft ons kracht, geeft ons de push- ing power om dit leven, dat onder ons gezegd ook zijn zeer aangename kanten heeft, vol te houden. En al vechten wij niet meer met wapens, zolang er één Nederlander in ons land blijft, blijven wij vechten. Niet tegen die Nederlander, maar voor ons volk. Onze generatie zal zich moeten opofferen en dat doen wij graag. Niemand zal ons beletten dit offer te brengen. Maar het is niet onze schuld, dat het zo gelopen is. De revolutie van dit ogenblik had een jgvolutie kunnen zijn, uitgestrekt over de periode van 350 jaar tijdens welke de Nederlanders hier de baas hebben gespeeld. U hebt onze soldaten gezien, eenvoudige mensen zonder uniform, vergeleken met de Nederlandse troepen matig bewapend. U zult er geen hoge gedachte van gekregen hebben, zoals zij daar binnenkwamen in alle mogelijke en onmogelijke kledij, barrevoets, beladen met pakjes en zakjes. Maar ik geef U de verzekering, dat ' deze mensen stuk voor stuk vurige patriotten zijn voor wie het bevel en het woord van de leider een heilige wet is.

En daarom is ons leger het best gedisciplineerde leger ter wereld, al hebben wij dan geen schoenen aan en kennen wij de para- de-pas niet”

Slechts gasten

„Acht U werkelijk Uw volk instaat om geheel voor zich zelf te zorgen, hebt U onze steunt, onze ervaring op economisch en tech-

vullen die bereids bibliotheken. Mag men hopen, dat de interim-regering, die straks het heft in handen krijgt, onmiddellijk tot daden zal overgaan en alles in het werk zal stellen om dit bederf tegen te gaan. Het zou slechts pleiten voor gezond inzicht en een juist begrip van de werkelijk noden dezer landen die waarlijk niet op politiek terrein alleen liggen, maar veeleer ea voornamelijk in de tragisch feiten, waaraan dit artikel gewijd is.

AAN HET WOORD

nisch gebied niet nodig? Hebt U voldoende mensen met organisatorisch vermogen om een maatschappelijk stelsel goed te laten functioneren?”

Sutpir, kennelijk onder de indruk van het gesprek weifelde een ogenblik. Na een vragende blik naar zijn kameraad Luki, die antwoordde met een bemoedigende en slimme grijs vond hij terugastende naar zijn „orthodoxe”, idealisme het volgende antwoord: „Als wij deze mensen niet hebben, is dat Uw schuld, niet de onze. Waarom is op het ogenblik nog 90% van mijn volk analphabeet, waarom kregen wij Indonesiërs op de hogere scholen niet dezelfde kansen als de Europeanen? Waarom hebben jullie in de afgelopen 350 jaar dit volk niet geleerd om te organiseren? Omdat jullie 't te druk hadden met de organisatie van jullie koloniale belangen. Een Nederlander mag volgens mij deze vraag niet stellen. En het kan zeker onze bedoe^ ling niet zijn ons het recht van zelfbeschikking te laten ontnemen omdat de Nederlanders fouten hebben gemaakt. Wij zullen beginnen met de opbouw van het militair apparaat, dat ons vrijwaart voor een volgende onderdrukking. En met de steun van dat leger, onder de bescherming daarvan, zullen wij werken aan onze staatkundige en economische opbouw. Als de Nederlanders ons daarbij willen helpen, graag, zij zijn even welkom als elk ander volk. Maar laten zij niet vergeten, dat zij dan de gasten zijn van het Indonesische volk, niets meer en niets minder..

.....„Is het bij U gewoonte om zonder uniform te vechten?”

„Hebt U Uw uniform aangetrokken in de illegale strijd tegen de Duitsers”, vroeg luitenant Sütjpir, daarmede de vraag beantwoordende. „Onze manier van oorlogvoeren noodzaakt ons om als gewone boeren gekleed te gaan”

„Het lijkt mij een beetje gevaarlijk, hoe kunnen wij weten, dat U een T.N.I. officier bent en riit een lid van de een of andere bende. Met die mensen maken wij in de regel korte metten als wij ze betrappen”.

„Dat is een risico, dat niet opweegt ^egen de voordelen”, antwoordde luitenant Luki lachend, „en bovendien, vöör mijn plaats zijn genoeg liefhebbers. Er staat een heel volk te wachten”

DE NIEUWE REPUBLIKEINSE REGERING EN DE TOESTAND

De Locomotief (Semarang)

2 Febr.

Het schrift aan de wand.

.....Mohammed Hatta is er in geslaagd een nieuw kabinet te vormen. Een kabinet waaraan de Sajap Kiri, de organisatie van de linkse partijen, niet zal deelnemen. Op zichzelf zegt dat niets. Bij een jong politiek leven als in Indonesië, is het gevaarlijk zich vast te klampen aan termen die Nederlanders vertrouwd in de oren klinken. Links en rechts heeft hier een andere waardebeoordeling dan in het moederland.

Enkele feiten staan niettemin vast. Dit nieuwe kabinet bestaat uit Masjoemi en P.N.I.-leden en een enkeling van de P.S.I.I. Dat betekent in de praktijk dat thans de partijen aan het bewind zijn, die uitgetreden zijn uit het vorige kabinet, toen op de Renville de overeenkomst inzake de wapenstilstand, de twaalf punten en daarna de zes punten van de U.N.O.-commissie werden aanvaard. Het betekent voorts dat thans de partijen aan het bewind zijn, die wel 'de politieke revolutie hebben aanvaard, maar niet de sociale revolutie. Hebben de gesprekken van de Amerikaan, dr. Graham, enige invloed gehad? Het is immers bekend dat Graham uitvoerig met de Masjoemi-leiders heeft geconfereerd. Ook op deze vragen is het niet mogelijk thans een antwoord te geven. Men kan, wat dit nieuwe kabinet betreft, grote teleurstelling verwachten bij de „Parool” groep en de „Vrij-Nederland” groep in het moederland. Maar ook dat is tenslotte van niet zoveel betekenis. De vraag waar het om gaat is, of dit nieuwe kabinet in staat zal zijn na te komen, wat het kabinet Sjarifoeddin heeft ondertekend. En nog veel meer de vraag, of dit kabinet bereid zal zijn de handtekening van Sjarifoeddin c.s. te honoreren. Het zou kunnen zijn, dat ook de vorming van dit kabinet zal blijken te betekenen het schrift aan de wand, het „gewogen, maar te licht bevonden”.

Het Dagblad (Batavia)

3 Febr.

Nieuwe heren

Het is niet gemakkelijk een bepaling van

de sterkte en de zwakte te geven van het nieuwe republikeinse kabinet. Nog moeilijker valt het om tot een synthese van beide te komen en daarop speculaties te bouwen ten aanzien van de kansen en de levensduur van de jongste regering. te Djokjalevensduur van de jongste regering, . te Djokja. De meningen lopen trouwens overal

...Voorhands schijnt de afzijdigheid van de Sajap Kiri wel een det zwaktepunten. Aan linkse zijde wordt met min of meer aandrang geëist, dat het kabinet verantwoordelijk zijn zal aan het KNIP. Dit zou echter, naar de „Berita Indojesia” opmerkt, impliceren, dat Hatta als premier van het toneel verdwijnen zou. Het blad laat evenwel de mogelijkheid open, dat de Sajap Kiri zich alsnog gewonnen geeft, zich over de bezwaren heenzet en deze regering steunt.

In Madioen, zo schijnt het, roert zich deze Sajap Kiri op heftige wijze.

-Bovendien moet Soekarno op zijn reis door Oost-Java overal ontvangen zijn met niets dan kreten van : „Wij willen Amir terug !”

Het is onmiskenbaar, dat de grote prent met een afbeelding van „Boeng Amir”, die men te Ngandjoek op de locomotief van de presidentiële trein wilde plakken, meel is dan een propaganda-voorstelling. De Sajap Kiri is het ernstige gevaar voor dit kabinet.

Op de gisteravond te Batavia gehouden, persconferentie doelde de heer Hatta er op, dat de bestaande onenigheden tussen Sajap Kiri en Masjoemi wellicht oorzaak waren van het feit, dat de Sajap Kiri niet in het kabinet vertegenwoordigd is. De „linkervleugel”, zo ^ei hij, „heeft vlakweg geweigerd zijn leden toe te staan deel uit te maken van deze regering”.

Wanneer men deze en andere gegevens ordenen tracht samen te vatten, dan valt het moeilijk te roeloven in een lange levensduur van dit presidentieel kabinet. ' Hei wordt de nieuwe heren, dat is zeker, niet! gemakkelijk gemaakt.

FED.-INDONESISCH:

BELANGRIJKE GEBEURTENISSEN

Fadjar (Batavia)

5 Febr.

1 De debatten in de Tweede Kamer

.....Eén feit heeft wel bijzonder onze verwondering gewekt n.l. dat er tijdens de vergaderingen zo bitter weinig te zien was van de grote lijnen in de Indonesische politiek.....

..... Wellicht is het feit dat Indonesië en Nederland zo ver uit elkaar liggen, oor-f zaak, dat de volksvertegenwoordiging moei-j- te heeft bij het verkrijgen van een goedi! beeld van de politieke toestand hier te lande

.....Wij menen de oorzaak te kunnen vinden in de principiële houding die ver^, schillende politieke partijen in Nederland!

aannemen inzake de Indonesische kwestie, een houding, die meer gebaseerd is op vooroordelen dan op politieke gronden

.....Het zou goed zijn de Nederlandse politieke partijen een juist beeld te geven van de Indonesische kwestie

Fad jar (Ba tavia)

6 Febr.

De Koninklijke rede

.....Het valt het begrijpen dat in Republikeinse kringen de rede niet met veel enthousiasme ontvangen is

.....Uit de rede „ blijkt duidelijk dat de Koningin volkomen instemt met de vorming vauj, negara's en daerah's buiten de Republiek om. Bovendien zijn de tedere onderwerpen als moord, roof en brandstichting wederom ter sprake gebracht, die zoals men weet door beide partijen geheel verschillend worden geïnterpreteerd.....

.....De Republiek schijnt te menen dat z ij alleen onafhankelijkheid wenst en de gebieden buiten de Republiek niet. Dit is

onjuist. Het verschil is slechts hierin gelegen, dat de laatstgenoemden samenwerking met Nederland wensen.

In Nederland zal vanzelfsprekend vrijwel iedereen zijn instemming 'm^t de rede betuigen. De heren Welter en Gerbrandy echter, trachten wederom door ongewenste uitlatingen aan de inhoud afbreuk te doen.

De reacties in het buitenland zijn over het algemeen bevredigend. De „Nf.w York Times“, is van mening dat de rede gezien moet worden als een garantie, dat geen geweld meer gebruikt zal worden, ter oplossing van het Indonesische geschil.

Wij zelf zijn van oordeel dat iedere overheid met kracht moet optreden tegen een ieder, die de wetten van een land negeert en de veiligheid van de samenleving in gevaar brengt. Dergelijke lieden moeten gestraft worden en men zal daarvoor zo nu en dan geweld moeten gebruiken. Wat dit betreft zal de verschillende overheden in Indonesië nog een belangrijke taak w;ach- ten.....

REPUBLIKEINS

ABORTUS PROVOCATUS IN OOST-JAVA

Berita Indonesia (Batavia)

2 Febr.

Abortus Provocatüs int Öost-Java.

' Voor wie oren heeft om te horen en ogen om te zien is het duidelijk, dat er sinds d© ontketening van de politionele 'actie aan Nederlandse zijde met het Indonesische natipnalisme een spel wordt gespeeld, waaraan een bepaalde gedachte ten grondslag ligt en eveneens een bepaalde procedure of machinerie om de gedachte in de praktijk om te zetten. Het is begonnen met de Kar- talegawaklucht en heeft zijn voorlopige sluitstuk (of laat ons eufemistisch, zeggen : bekroning) gevonden in de schertsbeweging van het Oost-Javacomité, dat op Zondag 26 Januari temidden van ice-cream, taartjes, en bier roemloos- ten onder is gegaan.

Het wansücces van Oost-Java is een gebeurtenis, die voor zover dat nodig was, ons de ogen kan openen voor de ernstige (ook zedelijke) gevaren van dit Pqlitieke spel. Daar is door de Recomba in samenwerking met een opperofficier en een - ambtenaar van de R.V.D. een comité onder leiding van de dierenarts Karimoen in het leven geroepen, bestaande uit mensen zonder politieke ervaring, die tot taak kregen de politieke status van Oost-Java voor te bereiden en een vergadering bijeen te roepen, welke zich in eerste instantie over deze status zou moeten uitspreken. Het verloop van deze vergadering is bekend* al heeft ook een groot, deel der Nederlands-Indische pers in een edele drang naar zelfbreideling geprobeerd haar lezers daarvan onkundig te laten.

Eén der sprekers heeft de handelingen van het comité niet onaardig met abortus n-ovocatus vergeleken. Hij sloeg daarmee ie spijker op de kop. Men wil met alle mid

delen een vrucht ter wereld brengen, die niet tot rijpheid gekomen is. In het gewone leven volgt op een dergelijke handelwijze strafrechtelijke veroordeeling. In het politieke leven moet men met zedelijke diskwalificering volstaan en er is alle aanleiding om deze naar aanleiding van dit geval in de sterkste bewoordingen uit te spreken. De politiek, waarvan het gebeurde te Soe- ra-baja een frappante uiting is, draagt haar toekomstige straf in zich, want het is een kortzichtig en onzuiver bedrijf, waaraan de Nederlandse naam roekeloos wordt opge- offerd. Wie goed toeziet bemerkt, dat de politieke spanningen ondanks de overeenkomsten van de Renville zich eerder in opwaartse dan in neerwaartse lijn bewegen en dat er nog geen enkele gegronde reden voor optimisme bestaat. De animositeit verflauwt niet, maar spitst zich toe zowel binnen de republiek als elders. Het zou van wijsheid getuigen indien men van Nederlandse zijde een eind maakte aan de op zichzelf niet ernstig té nemen, maar in haar mogelijke consequenties onheilvolle politieke tinnegijetierij, waarmee bepaalde figuren, wier namen men overal kan horen noemen, zich achter de schermen vermaken.

R. F. Beerling.

Berita Indonesia

2 Febr.

PERSBREIDEL

Persbreidel is anti-Indonesisch omdat het koloniaal-dictatoriaal is.

Persbreidel is anti-Nederlands omdat het ON-Nederlands is.

V.D.B.

SAMENWERKING OP NIEUWE GRONDSLAG

Berita Indonesia (Batavia)

2 Febr.

*

..... Volgens onze overtuiging- is de politiek van Nederland sinds de ondertekening van de Linggadjadi-overeenkomst, in Maart van het vorig jaar, toch wel zéér ver af gedreven van het toenmalig standpunt. Immers, het program van Linggardjadi wees als 't ware de weg naar een nieuwe samenwerking op een nieuwe grondslag tussen Nederland en een vrij Indonesië; een vrij Indonesië, waarvan de Republiek Indonesia als voornaamste vertegenwoordigster de facto werd erkend. Welnu, deze nieuwe grondslag kan, ook in de omstandigheden van dit ogenblik, dilleen gelegd worden, als er een politiek accoord met die Republiek in de allereerste plaats tot stand komt. Een accoord met die Republiek, zodanig, dat zij in de staatkundige opbouw wordt betrokken.

Zeker, er zijn in de politieke ontwikkeling van de laatste weken aanwijzingen van een groeiend besef van zelfstandigheid ook buiten de Republiek Indonesia. De progressieve krachten in Oost-Indonesië bij voorbeeld hebben duidelijk terrein gewonnen. In Makassar laat men er geen twijfel over bestaan dat men volledige medezeggenschap eist en geen genoegen zal nemen met de rol van „marionet” of paraparaard. Bovendien wenst Oost-Indonesië zeker geen Federatie buiten de Republiek om.

Ook in de resoluties van de vertegenwoordigers der andere niet-republiekëinse gebieden over de federale opbouw van Indonesië klinkt deze stem der vrijheid op en 'wordt

— wat de practische politiek betreft — Steeds een deur voor de Republiek open gehouden.

Zo kan dus met vreugde worden vast- gesteldt, dat allerevgen het verlangen naar zeggenschap over eigen zaken, naar staatkundige vrijheid, groeit. En niet alleen het verlangen, maar ook het vermogen om zich daadwerkelijk aan de bevoogding van het Westerse bestuur met zijn koloniale tradities te ontworstelen. De wens bij voorbeeld om medezeggenschap te hebben in het militaire beleid, dat wil zeggen medezeggenschap over het gebruik van .het leger, laat wat dit betreft aan duidelijkke,feid niets te wensen over. En wie geen vreemdeling is in Oost-Indonesië met name ontmoet overal de tekenen Van dit groeiend vermogen tot bestuur, tot,— om het maar eens erg populair te zeggen — baas in eigen huis te zijn.

Intussen, wie zijn oor goed te luisteren legt weet maar al te goed, dat een deel van de oude koloniale bureaucratie met deze kant van de federale ontwikkeling allermintst ingenomën is. Er zijn nog steeds belangrijke groepen, die een Indonesië zonder de koloniale teugels niét kunneri aanvaarde,n. Voor deze reactionnairn, zo hier als in Nederland, is de federale politiek niets anders dan een handig spelletje om de Republiek schaakmat te zetten. In diepste wezen wordt hun politiek inzicht dpor

vrees bepaald. De reactie denkt nu eenmaal altijd in termen van vrees..... en is mede daardoor altijd een- slechte raadgeefster geweest,.. Ook in ' het Indonesisch beleid hebben wij dat ondervonden, helaas.

Welnu, ook daarom heeft de „PROGRESSIEVE CONCENTRATIE” in haar jongste verklaring van 4 Januari met nadruk een beroep op de Regering gedaan, een politiek beleid te voeren, waardoor het ook voor de Republiek Indonesia mogelijk wordt gemaakt in de toekomstige constructie van Indonesië een waardige plaats in te nemen. Daartoe is het nodfó, dat de koers van de Nederlandse regeringspolitiek zó duidelijk wordt uitgestippeld, dat ^gpen twijfel blijft bestaan over een principiële progressieve politiek. Een politiek, waarin niet het ultimatum, maar de wil om ook met de Republiek tot overeenstemming te komen, het laatste woord spreekt

..... Wij herhalen met nadruk onze mening, dat een federatieve staatkundige opbouw van Indonesië, zónder loyale en overtuigde medewerking van de Republiek, tot mislukkig gedoemd is. Het spreekt vanzelf, dat dan een Nederlands-Indonesische 'Unie op de duur geen levensvatbaarheid zou bezitten. Wie een politiek van „buigen of barsten”, tegenover het Indonesische nationalisme, in welke vorm dan ook, voert, brengt de verwachte en gewenste blijvende samenwerking tussen Nederland en Indonesië in gevaar. Het nationalisme zou inderdaad buigen, maar alleen om het barsten tot later uit te stellen. D.w.z. om de opgelegde samenwerking als een juk te voelen, dat zo gauw mogelijk voorgoed moet worden afgeschud.....

..... Wij hopen voorts, bestuur en leden van de „PROGRESSIEVE CONCENTRATIE”, dat de Republiek Indonesia de geboden kansen zal weten te benutten, die zij middels de aanwezigheid van de Commissie van Drie metterdaad geboden krijgt. Als de Republiek, met een redelijk politiek accoord met Nederland in het vooruitzicht, aan de opbouw van de Indonesische federatie gaat deelnemen, zal zij langs democratische en parlementaire weg datgene kunnen bereiken, wat de beste republiekeinen binnen en buiten de Republiek altijd hebben verlangd de soevereine Verenigde Staten van Indonesië

..... Wij verhalen ons niet, dat, om dit doel te bereiken, méér en vooral andere kracht nodig zal zijn dan tot nog toe in de Republiek zowel als in Nederland kon worden opgebracht. Toch zullen wij allen, gezamenlijk, met alle kracht daarvoor moeten werken, Alleen als wij ons samen richten op- dit doel kan er nog iets terecht komen van een blijvende Nederlands-Indo- nesische samenwerking.

Maar dan zal van de Nederlandse Regering tevens gevraagd moeten worden haar practisch beleid in Indonesië in elk opzicht in overeenstemming te brengen met de beginseleji, die zij de Regering, pretendeert tot richtsnoer te hebben gekozen.....

.....Alleen dan zal elke poging van de kortzichtige bureaucratie in dit land, met haar koloniale tradities, om het Indonesische vrijheidsstreven zowel in als buiten de

Republiek te doorkruisen of tot een schijnvertoning te maken, kunnen worden voorkomen en het vertrouwen, in het vorig jaar zó diep geschokt, zich kunnen herstellen....

HET NIEUWE REPUBLIKEINSE KABINET

Berit xi Indonesia (Batavia)

2 Feb.

Rechtsgeoriënteerd.

..... Hoewel bij de samenstelling de partijvertegenwoordiging op de tweede plaats gesteld werd, is het nieuwe kabinet desondanks rechts. Het niet deelnemen van de Sajap-kiri vindt zijn oorzaak in het in principe niet accoord gaan met een presidentieel zaken-kabinet. Ondanks de sterke mannen, die in het nieuwe kabinet een zetel verworven hebben, kan gezegd worden, dat het niet deelnemen van de Sajap-kiri die onder de jongeren vooral een sterke aanhang heeft, van invloed zal zijn op de levensduur van het kabinet-Hatta. Hadden Sjahrir en Sjarifoeddin en Setiadid een zetel gekregen, dan zouden wij met 100% zekerheid hebben kunnen zeggen, dat dit huidige kabinet de sterkste regering is, die Republiek ooit gehad heeft. Het feit, dat Hatta de portefeuille van Defensie gereserveerd heeft toont aan, dat hij nog steeds hoopt, dat de Sajap Kiri de non-coöperatieve houding vaarwel zal zeggen. Dit hangt echter van twee dingen af, t.w.

1. het nieuwe kabinet moet verantwoording schuldig zijn aan het K.N.I.P. en Hatta moet zijn vice-presidentsschap prijsgeven,
2. de Sajap-Kiri moet geheel accoord gaan met een presidentieel kabinet. Toch blijven wij hoopvol, dat de tweedracht vroeg of laat overwonnen zal worden en de Linker-Vleugel mede de verantwoordelijkheid van de regering draagt. Want zonder haar volledige medewerking, zal het nieuwe kabinet beslist geen lang leven beschoren zijn.

Soember (Batavia)

2 Feb.

Overwinning van liet Amerikaanse blok.

..... Of dit kabinet een lang leven beschoren zal zijn hangt af van zowel de wijze waarop het Ministerie voor Jeugdzaken onder leiding van Soepeno de plannen van Hatta zal weten te verwezenlijken, als van de hoiiding van de Sajap-Kiri en de Pesindo. De oppositie in het K.N.I.P. is niet van veel belang, hoewel de Sajap-Kiri de meerderheid heeft. De zogenaamde satellieten van de Sajap-Kiri, zoals de Parkin-do, de Katholieke partij en een groot deel van de Sajap-Kiri zelf, voelen zich bovendien gebonden aan de persoon van Hatta.

De Reehtevleugel zal als er verkiezingen worden gehouden, versterkt worden.

We zien in de vorming van dit nieuwe kabinet indien we het urgentie-programma in het oog houden, een nederlaag voor de Nederlanders, doch op ideologische, zakelijke en principiële gronden is het een overwinning van het Amerikaanse blok.

Ten opzichte van het binnenland dient de nationale politiek sterk te worden geïntensiveerd. Wat de buitenlandse politiek betreft zal de politiek van „democratie a la Amerika” dus die van Sjahrir en Hadji Agoes Salim, worden voortgezet.

Merdeka (Batavia)

3 Feb.

Beter, maar niet bevredigend.

..... In kwaliteit en capaciteit achten wij de leden van het nieuwe kabinet over het algemeen beter dan de voorgaanden, hoewel niet geheel en al aan onze verwachtingen voldaan is. Het team van de P.N.I., met het driemanschap Maramis-Ali Sastroamidjojo, Soesanto Tertoprodjo & is een volwaardig stel. Wat betreft de aan hen toevertrouwde portefeuilles, hierover hoeft men niet ongerust te zijn, daar alle drie voor hun taak berekend zijn. Ten aanzien van het viermanschap van de Masjoemi is het echter anders gesteld. Speciaal geldt dit ten aanzien van twee daarvan en het is wel gewenst, dat wij er een ogenblik stil bij blijven staan. De terugkeer van Natsir is verheugend, daar zijn ministerie in het oude kabinet niet al te actief geweest is. Kiai M. Mansjhur is op zijn plaats.

Over Mr. Sjafroedin valt nog niets te zeggen, omdat de aan hem toevertrouwde portefeuille iets nieuws is. Zijn figuur is twijfelachtig, gezien de bittere ervaringen tijdens de destijds aan hem toevertrouwde portefeuille van Financiën. Rest ons nog Dr. Soekiman. Door zijn benoeming heeft Soekiman de grote kans van zijn leven om te tonen wat hij waard is. Of hij al dan niet zal kunnen slagen, kan alleen het volk en de historie getuigen. Ten aanzien van Soepeno rijst de vraag of hij, al is hij een zeer kundig woordvoerder in het K.N.I.P. zal voldoen als minister van wederopbouw en Jeugdzaken.

Het Ministerie van Defensie is bij Hatta in goede handen. Veranderingen die het volk slechts ten goede zullen komen kunnen worden spoedig verwacht. De inlijving van het Ministerie van „Pranakans” bij Binnenlandse Zaken is ons inziens een voortreffelijke zet, waardoor de provinciale gevoelens enigmate worden geëlimineerd. Ondanks dit alles echter kunnen wij dit nieuwe kabinet moeilijk krachtig noemen. De zetels, die eigenlijk door de Linkervleugel ingenomen hadden moeten worden, zijn nu in handen van andere partijen. Te verwachten is, dat de Linkervleugel nu de oppositie zal vormen. Hoewel Hatta persoonlijk het vertrouwen van het volk bezit, zal dit slechts van morele betekenis zijn, als zijn kabinet aan de verwachtingen van het VOLK beantwoordt. Gebeurt dit inderdaad dan wacht de oppositie een zekere ondergang.....

Ontevredenheid, oorzaak.

Mr. Roem verklaarde, op een vraag waarom de Sajap-Kiri niet deelneemt aan het nieuwe kabinet:

..... In feite ligt de reden hierin, dat het kabinet Amir door de P.N.I. en de Masjoe- mi ten val gebracht is, waardoor de Linkervleugel niet met genoemde partijen wil samenwerken. Naar het oordeel van de Masjoemi en de P.N.I. beantwoordde de binnenlandse situatie niet aan hun verwachtingen aldus Mr. Roem.

DE HOUDING VAN DE SAJAP KIRI

De kloof.

.....De gebeurtenissen in het binnenland en wel in het bijzonder te Madioen tonen aan, dat de situatie thans zeer gespannen is en mogelijk grote nadelige gevolgen zal hebben, indien de verantwoordelijke leiders de situatie niet onmiddellijk in bedwang kunnen houden. Wij hopen echter, dat Hatta in staat zal zijn een kabinet samen stellen», dat het hele volk omvat, wat de enige mogelijkheid is om de crisis te overwinnen. Deze kloof tussen de rechtsen en linksen mag nimmer bestaan en men dient zich te hoeden voor een vergroting. Een prestige-politiek van een partij betekent voor de binnenlandse politiek dat onze banden wellicht verbroken worden. Indien wij in staat zijn met de Nederlanders een compromis te sluiten dan zal toch zeker een compromis tussen onze partijen geen afbreuk doen aan ons prestige. Een langere vertroebeling van de huidige situatie betekent een verraderlijke aanslag op de Republiek op het moment, dat wij de tegenpartij moeten weerstaan.

Radio Pemoeda Gelora (Ked'iri) 31 Jan.

Massademonstraties.

Gelijk met de massademonstraties van

arbeiders en landbouwers te Madioen, hadden ook in andere plaatsen in heel Oost-Java dergelijke massabetogingen plaats. Te Djombang verklaarden niet minder dan 15.000 demonstranten zich bereid de eisen van het hoofdbestuur van de Linkervleugel met betrekking tot de kabinetskwestie, te steunen. In Kediri bedroeg het aantal demonstranten ongeveer 20.000, terwijl in een kleine plaats als Pare Ngandjoek ongeveer 5.000 personen demonstreerden. Voorts wordt nog vernomen, dat alle ingezetenen van Ngambi in het gebied Slawi, een resolutie hebben aangeboden aan de president en de kabinetsformateur, waarin volledige steun werd toegezegd aan de eisen van de Sajap-Kiri.

R. Pemoeda Gelora (Kediri)

31 Jan.

Die oren heeft- om te horen.....

.....Uitroepen als Amir terug!, Amir terug! tijdens het bezoek van de president aan Oost-Java tonen aan, dat het volk niets moet hebben van het rechtsgeoriënteerde kabinet en zo nodig dit kabinet zal saboteren en boycotten. Die oren heeft om te horen en die ogen heeft om te zien zal op de hoogte zijn van de opvattingen van het volk, de arbeiders en landbouwers over de recente kabinetscrisis

DE KONINKLIJKE REDE

Koloniale tijdperk heeft afgedaan.

In deze rede heeft H.M. de Koningin het Nederlandse volk, zowel in Nederland als in Indonesië er op gewezen, dat het tijdperk van kolonisatie voor goed voorbij is. Wij vragen ons echter af, of de doorsnee Nederlander hier in Indonesië wel de kracht bezit om een nieuw leven onder nieuwe omstandigheden te beginnen. Wij Indonesiërs beoordeelen de goede bedoelingen van het Nederlandse volk niet alleen naar de uitspraken van haar verantwoordelijke leiders, maar meer nog naar het dagelijks optreden van de doorsnee Nederlander hier. Wat dit betreft moeten wij tot onze spijt verklaren, dat wij in het algemeen bij de Nederlanders; zowel in de dagelijkse omgang als ook in het werk bitter weinig hebben kunnen bespeuren, van een nieuwe houding, die zich aanpast aan de nieuwe omstandigheden.

Ook uit Oost-Indonesië stromen de berichten binnen, dat hoewel in vele opzich

ten overdracht van functies heeft plaats gehad, de verhouding tussen Nederlander en Indonesiër over het algemeen nog onbevredigend is. Blijkbaar zijn er nog te veel Hollanders, die het onbehaaglijk vinden onder een Indonesiër te moeten werken, terwijl het toch in de bedoeling -tier Nederlanders ligt tot een algehele overdracht van macht te komen, wat dan liras- tisch neerkomt op een werken onder Indonesische chefs. Een en ander is ons te^ ore gekomen door het bekend geworden- schrijven van Nederlandse ambtenaren in Oost-Indonesië.

Uit het streven van de Indische Neder-, lander om zich in Nieuw-Guinea te vestigen en aldaar een eigen vaderland te vormen, menen Wij te moeten * opmaken, dat men liever hier vandaan wil trekken, dan zich aan de nieuwe omstandigheden aan te passen.

Het ligt thans aan het Nederlandse volk zelve om inhoud te geven aan de woorden

van zijn vorstin om een nieuw leven te beginnen waarbij **Soember (Batavia)** rekening gehouden wordt met de structuur in Indonesië.

5 Feb.

Foutief.

R.R.I. (Djokja)

4 Feb.

Hoe Djokja er over denkt.

— Be rede van H.M. Koningin Wilhelmina werd te Djokja door sommige kringen vrij koel ontvangen. Bedoelde kringen zijn van mening, dat de laatste rede niet verschilt van de bewuste Decemberrede van 1942, terwijl deze rede een voortzetting is van de Nederlandse Commonwealth-idee. Koningin Wilhelmina heeft de minder democratische methoden bij de vorming van negara's of staten, die zij één voor één met naam en toenaam genoemd heeft, en die juridisch onder de Republiek Indonesië staan, over het hoofd gezien.

Andere kringen staan zeer sceptisch tegenover de woorden, die betrekking hebben op de ordeverstoringen en menen, dat dit voortkomt uit de gedachte, dat het altijd Indonesiërs zijn, die foutief en misdadig zijn. Laatsbedoelde kringen zijn van mening, dat de Koninklijke rede sin de naaste toekomst de politieke sfeer kan vertroebelen.

Kringen, die optimistisch gestemd zijn verklaren, dat de rede van de Koningin een voorloper is van een blijvende vrede tussen ons en Nederland.....

Het standpunt, dat de Koningin inneemt bij haar radiorede is totaal foutief aangezien zij de indruk heeft gewekt als zou het Indonesische volk voldaan zijn met de bereikte Renville-overeenkomst, met andere woorden, de strijd in Indonesië is afgelopen. Om een goede kijk op de zaak te krijgen moeten wij de woorden van generaal Soedirman en andere vooraanstaande leiders goed voor ogen houden, n.l., dat wij thans pas een overgangperiode gereikt hebben en de strijd zal worden voortgezet totdat de Verenigde Staten van Indonesië zowel politiek als economisch werkelijk onafhankelijk zijn. Het foutieve standpunt van de Koningin valt dadelijk in het oog, omdat de Renville overeenkomst een voorloper is en de politieke besprekingen vrijwel nog niet begonnen zijn.....

.....In haar rede heeft de Koningin ons er eigenlijk van beschuldigd, dat moord, roof en brandstichting nog steeds voortgang vinden, waardoor de indruk gewekt wordt als zou de Republiek niet bij machte zijn de terroristische activiteit te onderdrukken, en het Nederlandse leger daarom in Indonesië moeten te blijven. De aanhaling als zouden de bestandsschendingen voortkomen uit overtredingen door ongeregelde bendes, -, die niet onder controle van de Republiek staan, moeten wij ten sterkste tegenspreken, aangezien juist moord, roof en brandstichting plaats vinden in de door de Nederlanders bezette gebieden,

HET BINNENLANDS GEBEUREN IN DE REPUBLIEK

R.R.I. (Djokja)

3 Febr.

Soekamo spreekt

De laatste tijd valt er een sfeer van onrust waar te nemen, in de eerste plaats veroorzaakt door de aanvaarding van het „Renville”-accord en in de tweede plaats in verband met de samenstelling van het nieuwe kabinet. Reeds eerder heb ik er immers op gewezen, dat de aanvaarding voor velen een offer betekent van persoonlijke gevoelens. Wij hadden echter rekening te houden met de druk van buiten, wij konden het accord niet zonder meer van de hand wijzen. Dit impliceert, dat wij niet alleen staan en dat wij zowel economisch als cultureel beïnvloed worden door de buitenwereld. Maar de Nederlanders kunnen zich niet onttrekken aan de verplichting om hun beloften na te komen. In Indonesië dienen wij alles in verband te brengen met reeds aanwezige factoren. In een democratisch land is een ieder vrij zijn mening te uiten, wij dienen ons van onze nog niet voltooide strijd bewust te blijven. Laten wij eendrachtig zijn en geen

tweedracht veroorzaken door verschil van mening onderling, ik begrijp de houding van de Sjahrir, de Masjoemi en de PNI zeer goed, doch indien dit zou leiden, tot het op de spits drijven van de situatie, zal het mij ten zeerste bedroeven. Het verlinken van alle zelfvertrouwen leidt de Republiek onherroepelijk tot den ondergang...

R.-Gloria Pemoeda (Madioen)

3 Febr.

De voorzitter van het Congreslichaam van de Pemoeda Rep. Indonesia:

.....Het „Renville”-accord is het resultaat van onze strijd. Hiervan was de buitenwereld getuige. Het ontwaken van het volk van Indonesië heeft de aandacht van de buitenwereld getrokken. Onze strijd op diplomatiek gebied vindt nog steeds voortgang. Nu wij er in geslaagd zijn een staat te vormen, dienen wij onze posities te consolideren. Rationalisatie moet worden toegepast; verder hebben wij krachten nodig met organisatorisch vermogen op elk gebied. Laat onze leuze zijn: „Wij bouwen op om ons te verdedigen en werken voor tie opbouw” ,

Dagorder van Soedirman

.....Ik ben ervan overtuigd, dat gij hoewel Gij onbevredigd zijt, het belang van land en volk stelt boven Uwe eigen belangen. Als militair dring ik er op aan, de strijd niet op te geven, de moed niet halverwege te verliezen, meer nog, dat Gij geen verraad pleegt tegen het reeds vergoten bloed voordat Indonesië een onafhankelijke en soevereine staat is geworden. Bij het horen van een enkel vredesgeluid moogt Gij Uw houding niet doen verslappen. Als leden van een disciplinair leger dient Gij U niet te laten beïnvloeden door listen van welke zijde ook, die willens en wetens er op uit zijn, onze strijdgeest te breken. Thans moeten wij een zware toets doorstaan. Mijn boodschap aan U allen luidt. Werkt aan de ten uitvoerlegging van het accoord zo goed mogelijk« mede. Doet dit op zakelijke

wijze, zonder de orders uit te breiden of te beperken. Indien Gij aangevallen wordt, verdedigt U dan.....

.....Blijft op Uw hoede en weest voorzichtig. Het is Uw plicht te beseffen, dat Uw strijd nog niet gestreden is. U wacht nog een lange en moeilijke weg. Levert het bewijs, dat gij ridders en helden zijt van het vaderland. De ogen der wereld zijn gericht op ons land. Die ogen zijn gelijk de ogen van een rechter, die onze trouw aan de beginselen van onze staat beoordeelt

..... Ik weet, dat Uw plicht zwaar is. Uw verdiensten zullen in de Indonesische geschiedenis vermeld worden. Uw strijd komt Uw kinderen en kleinkinderen ten goede. Hoe onaangenaam het ook moge zijn, streeft ons doel na met kracht in Uw harten. Elke heilige ' strijd heeft Gods zegen. Strijden betekent voortgang, ook al worden er verliezen geleden. Des te groter zal Uw voldoening na de strijd zijn

CHINEES-MALEIS

DE KONINKLIJKE REDE

Keng Po (Batavia)

5 Feb.

Begrip voor nieuwe verhoudingen

In eerste instantie zal de rede wel bestemd zijn geweest voor de Veiligheidsraad en de Verenigde Staten van Amerika. De wijze waarop de Nederlandse regering haar belofte kenbaar maakt door gebruik te maken van de Koninklijke waardigheid is wel heel bijzonder. De reactionnaire groep van Gerbrandy-Welter c.s. heeft dan ook hevig protest aangetekend en gezegd, dat dergelijke verklaringen later nimmer meer kunnen worden herroepen, indien deze eenmaal gegeven zijn.....

.....Wij zijn ervan overtuigd, dat de Koningin persoonlijk instemt met de nieuwe stromingen, evenals destijds haar voorvader begrip getoond heeft voor de liberale gedachte in 1848 en uit eigen wil het volk politieke macht verleende: De reactionnaire groep wil het doen voorkomen alsof de Koningin in haar hart tegen de politiek van Beel-Jonkman gekant is en de hoop vormde van alle groepen, die zich tegen elke verandering verzetten. Een dergelijke indruk te wekken, zal het Huis van Oranje geen voordeel brengen, daar het bewezen heeft begrip te hebben voor nieuwe verhoudingen

binnen- en buitenlandse politiek te beïnvloeden. Vanuit dit oogpunt gezien vormt de Koninklijke rede wel een wonderbaarlijke daad, daar het in strijd is met de gewoonte van de parlementaire democratie. Geen wonder, dan ook dat de groep Gerbrandy c.s. de gelegenheid aangegrepen heeft om hiertegen protest aan te tekenen. Deze groep beschuldigt het kabinet ervan, misbruikt te hebben gemaakt van de positie van de Koningin, door haar te laten dienen als sanctie van de door het kabinet gevoerde politiek. Zij heeft echter in de revolutionaire jaren van 1918 toen in vele landen de vorsten moesten abdiceren, bewezen zeer veel tact te hebben, en Haar invloed heeft het volk behoed voor tweedracht. In theorie dient de Koningin zich achter de regering te plaatsen, maar nimmer is 'het voorgekomen, dat zij naar de pijpen van de één of andere minister, of naar die van een politieke partij danste. Van zulk een vorstin kan niet verwacht worden, dat Zij ondoordacht zal handelen en indien Zij nu op dit ogenblik het kabinet Beel steunt, dan zal Zij hiervoor Haar gegronde redenen hebben. Ongetwijfeld zijn altijd, zoals overal ter wereld moeilijkheden te verwachten, die veroorzaakt worden door de politieke stromingen. De Koningin echter wil voorkomen, dat eventuele genomen beslissingen door een nieuw kabinet gecancelled kunnen worden. Zij wil de wereld verzekeren en tonen, dat het Nederlandse volk eerlijke bedoelingen heeft met Indonesië en dat het dit land zal leiden naar een waarlijke onafhankelijkheid, en tevens het bewijs leveren, dat de gezonde volkswil in Nederland niet afhankelijk is van de wil van één bepaalde politieke partij

Sin Po (Batavia)

6 Feb.

Weloverwogen

Zoals bekend is de macht van een vorst bij een constitutionele monarchie uiterst beperkt. De vorst is het-niet toegestaan de*

RONDOM DE NIEUWE REGERING

Sin Po (Batavia).

„Superman” af

Hoè moet men nu het nieuwe kabinet beschouwen? De opstelling van het kabinet is anders dan kortgeleden door „An-Stara” werd bekend gemaakt. Sjahrir, Amir I en Darmasetiawan, die men beschouwt als - de „vredelievenden”, nemen er geen deel aan. Daarentegen bekleedt Dr. Soekiman, de Republikeinse „strong man” nummer zoveel en exponent van het „nationalisme” kent geen compromis”, als minister van ’ Binnenlandse Zaken, één van de belangrijkste portefeuilles in het kabinet. Hadji Agoes Salim, die naar verluidt Wegens „hoge ouderdom” en „ziekte”, geen zetel meer wilde hebben, is nu plotseling weer jong en gezond geworden en blijft de buitenlandse politiek leiden. Hadji Agoes, Salim is aansprakelijk voor de verhoudingen van de Republiek met het buitenland en is voor de Nederlanders een „doorn” in het oog.

Duidelijk is, dat Hatta niet zo sterk blijkt te zijn, als men eerst dacht. Zijn plannen om een „nationaal” kabinet te vormen, dat onafhankelijk is van de verschillende partijen, zijn op een fiasco uitgelopen. Daarom „leent” hij het gezag van Soekarno om een zo sterk mogelijk „tijdelijk zaken-kabinet te vormen, om op deze wijze alle krachten in de Republiek te kunnen verenigen. Het ontbreken van de naam van Salim bij de eerste bekendmaking, - wekte de indruk alsof Hatta het nieuwe kabinet ook voor de Nederlanders „acceptabel” wilde maken. Doch ook dit streven is mislukt en nu blijkt dat Hatta, „de man, die Linggadjati steeds voorgestaan heeft”, een kabinet heeft gevormd, dat ondersteund wordt door de Masjoemi en de P.N.I., die zoals men weet sterk anti-Linggadjati zijn, waardoor bij velen de vraag gerezen is, of Hatta het kabinet, of het kabinet Hatta zal leiden. Ons Inziens, is de structuur van het kabinet Hatta een aanwijzing, dat de Republiek nog steeds de mening „sekali merdeka, tetap merdeka”, is toegedaan. Wij zien Hatta niet als een leider, *doch als een strateeg die de strategie en handelingen van de Republiek in overeenstemming dient te brengen met de bestaande behoeften, ijt begin van de geschiedenis van Hatta als minister-president is gebleken het einde te zijn van het sprookje van Hatta als de „strong man”!

„Keng Po (Batavia).

Botsingen zijn onvermijdelijk

Duidelijk is gebleken, dat het nieuwe kabinet rechts-georiënteerd is, en een religieus karakter draagt, ook al omdat de Sajap Kiri er helemaal geen deel aan heeft. Dit kabinet is sterk door zijn honftogen karakter, doch zwak door de aanwezigheid van een krachtige oppositie. De massabijeenkomst van links-georiënteerden te Madioen heeft duidelijk gemaakt dat de Sajap-Kiri tot ongewenste stappen zou kunnen over-

gaan, indien Soekarno en Hatta geen acht slaan op haar eisen. Een botsing tussen rechts en links zal vroeg of laat niet te vermijden zijn. Tot dusverre heeft men deze botsing kunnen voorkomen en uitstellen door de druk, die van buiten' op de Republiek werd uitgeoefend. Wellicht ml het kabinet Hatta zelf dit proces, dat tot een botsing zal leiden, bespoedigen.

Onder de newcomers bevindt zich Hatta zelf, die naast zijn premierschap tevens de portefeuille voor defensie voorlopig in handen houdt. Blijkbaar heeft Hatta geen Masjoemi-man tot minister van defensie durven benoemen, door het te grote risico, dat daarbij gelopen wordt, dat een aanleiding kan geven tot een chaos in de defensie.

Door de benoeming van dr. Soekiman tot minister van Binnenlandse Zaken, zal er meer godsdienstig fanatisme in het bestuur gebracht worden, waarbij de kiais wel een belangrijke rol zullen spelen. Hadji Agoes Salim zal voortgaan met het verzamelen van officiële buitenlandse erkenningen, zonder daarbij rekening te houden met de Nederlandse „opvatting met betrekking tot artikel 6 van. de Renville-overeenkomst, inzake de Nederlandse soevereiniteit.

Ongerustheid wordt gewekt door het feit, dat socialistische personen als Amir en Sjahrir niet,; de verantwoordelijkheid van het nieuwe kabinet willen meedragen, hoewel deze socialisten over het algemeen toch wel bereid zijn tot een compromis en tegenover de andere partijen een soepele houding aannemen.

Er zijn in het nieuwe kabinet voldoende elementen aanwezig, die op zeker ogenblik het kabinet een dictatoriale macht kunnen geven. Het nieuwe ministerie voor „Opbouw en Jeugdzaken” is een persoonlijke hobby van Hatta en zal in de praktijk vrijwel geen betekenis hebben. Het heeft misschien veel weg van het Duitse „Kraft durch Freude”. Vóór de vorming van het kabinet, uitten wij de vrees, dat Hatta naar een gevaarlijk punt koerste, wat niet alleen voor de politieke besprekingen, maar ook voor de Republiek zelf gevaarlijk is. Deze mening is thans versterkt.....

Sin Po (Batavia). ^

^ , Anti- Chinees

S Feb.

Onze aandacht is getrokken door het ontbreken van een Chinese minister in het nieuwe kabinet. Hatta staat reeds bekend als „anti-Chinees”, en de Masjoemi is de Chinese bevolking eveneens niet vriendelijk gezind doch het niet benoemen van een Chinees tot minister is niet een gevolg van bovengenoemde houding.

Uit politiek oogpunt bezien is de benoeming van een Chinees tot minister een mislukking gebleken, aangezien de hulp van Chinese zijde onvoldoende is geweest. De aanstelling van een Chinees tot minister in het voormalige kabinet heeft niet tot resultaat gehad dat beide bevolkingsgroepen nader tot elkander zijn gekomen.

VADERLANDSE PERS

PAS MET DE K.L.M. TERUG UIT INDIE

Haagsche Post

17 Jan.

In Nederland sprak ik dezer dagen een artist, die — evenals een aantal van zijn confraters <—¹ de min of meer officieele vraag had gekregen, of hij bereid was voor korten tijd naar Indië te gaan. Hij was niet bereid. Hij had Indië vroeger gekend in den móóien tijd en hij wilde die prachtige, prettige herinnering niet bederven door nu ook nog eens een akeligen tijd mee te maken. — In Indië sprak ik een artiste, een jonge vrouw, die er reeds vele jaren had gewoond en die er den mooien én den akeligen tijd had meegemaakt — inclusief kampen en hongeroedeem. Zij reist met gewapende convooien mee om op de verste posten te zingen voor de soldaten.

De hemel beware mij voor onbekookt generaliseeren, maar deze paar voorbeelden illustreeren toch wel even het onloochèh- bare feit, dat de afstand tusschen Nederland en Indië niet uitsluitend een kwestie is van mijlen en vliegreuen, maar bovenal een kwestie van begrip, van hart, van opoffering en van groot en ruim denken. Hier mankeert nog wel eens iets aan en dit is waarschijnlijk één van de redenen, waarom onder de Nederlanders in Indië een onmiskenbaar geprikkelde stemming waarneembaar is ten opzichte van hun stamge- nooten in Nederland; althans ten opzichte van degenen, die meer of minder opvallend tekort schieten in wezenlijke, daadwerkelijke belangstelling. En van Indië uit gezien zijn er dat heel wat. Daarom hebben zoowel de oudgasten als de newcomers, de blijvers zoowel als de tijdelijken zoo dikwijls het pijnlijke gevoel, dat Nederland hen maar laat modderen.

In alle toonaarden kan men de bittere klacht hooren: „Ze begrijpen er in Holland niets van.” En wanneer men dan weer eens thuis is van een verblijf onder ■ de tropenzon en nog eens terugkijkt, is men onwillekeurig geneigd derf klagers gelijk te geven. Maar tegelijkertijd beseft men: Hoe kan het anders? Hoe kan iemand, die noch de historie, noch het land, noch het volk kent en die de wonderlijke sfeer van het Verre Oosten slechts met zweetdruppels vermag te meten, hoe kan zoo iemand beseffen, waarom hij, juist in dezen „akeligen” tijd het tienvoudige van zijn aandacht en zijn energie moet richten naar de verre gewesten en naar zijn landgenoo- ten, die daar ploeteren om het er minder akelig te maken?

„Ze begrijpen er in Holland niets van. Vertel het hun. Schreeuw het van de daken”... Allright! Maar hoe? En wat? Er is zooveel en er is zooveel verscheidenheid.

Ik gaf een gewonden soldaat een lift. Hij trok nog met zijn halfverlamde been, want het centrale zenuwstelsel had een tik gekregen, toen hij in de buurt van Salatiga door een sniper was geraakt. Dat gebeurde toen hij alleen in een jeep zat om een belangrijk bericht over te brengen. Ondanks zijn rechtsche verlamming was hij zonder debrailleeren en met zijn linkervoet op het gaspedaal doorgereeden. Nadat hij zijn opdracht had uitgevoerd, zakte hij pas in elkaar. „Maar de genezing gaat zoo langzaam” klaagde hij. Ik begreep. „Je wilt gauw naar huis?” „Nee meneer.....”

Dat was geen grootspraak en evenmin soldateske opschepperij, noch bloeddorst of vechtjasmentaliteit. De pijnlijke trek op zijn vermagerde gezicht kon niet liegen. Hij wilde alleen maar niet weggaan, voor- cl&.t hij zeker wist dat alles in orde was en hij was bereid daarvoor te doen wat men eventueel van hem, den eenvoudigen soldaat, zou kunnen verlangen. Zoo zijn er vele, vele duizenden. En achter de rugen van die duizenden richt het normale leven zich op. Weliswaar moeizaam en worstelend met alle kwalen, die uit eiken chaos worden geboren, maar onmiskenbaar voor iederen onbevooroordeelden waarnemer. Natuurlijk, ook daarginds is, als pijnlijk na-oorlogsch verschijnsel, een hausse in den eeuwigen strijd voor het eigen belang; ook daar zijn prestige^conflicten aanwijsbaar, intrigues, corruptie, vriendjespolitiek en gebrek aan coördinatie. Maar er wordt ook gewerkt, hard gewerkt en gezwoegd onder de meest ongunstige omstandigheden. En dit te constateeren is van primair belang, omdat telkens weer blijkt hoe al dat zwoegen en de stimuleerende energie van onze landgenooten daarginds tot resultaten leiden, die van eminente beteekenis zijn voor Indië en Nederland beide.

In de buurt van Palembang sprak ik een boormeester van de B.P.M. Het was 100 km het binnenland in. Hij had niet veel tijd om te praten, want onder den boortoren was het. een spannend moment. De boring was-a<1 tot op een diepte van 1300 m gekomen, bijna in de olielaag. „Ja, wij boren allang, weer,” zei hij. Meer niet. Dat „allang weer” beteekende dat op 8 Augustus van dit jaar, vier dagen na het stopzetten van de politioneele actie, de eerste boring werd verricht, waarvoor het zware materiaal en het personeel vlak achter de oprukkende troepen waren meegekomen. Dat was maar een begin. De oliaffinaderij van Pladjoe — de eenige tusschen de Perzische Golf en Californië — werkt nu weer, doordat Ne- derlandsche technici de verwaarloosde machinerieën met onderdeelen van vernielde

dito hadden hersteld. De pijpleidingen, die de ierugtrekkende T.N.I. op tal van plaatsen als supervlammenspuiten had gebruikt om de bruggen té vernielen, voeren weer olie aan. Niet genoeg voor de capaciteit van de raffinaderij, maar er liggen nu eenmaal belangrijke olieterreinen buiten de Van Mook-lijn. Dat van Manggoedjaja (deze olie is de eenige in Indië die geschikt is voor asfaltfabricage) zelfs op een steenworp afstand, maar de nieuwe demarcatielijn was nu eenmaal in Batavia op de kaart gezet en dus voeren wij voor het herstellen der wegen asfalt in.

*

„Olie! Groot-kapitaal! DéArvoor worden onze soldaten gebruikt.” Een bekend geluid, en een gemakkelijke leuze voor zekere politieke groepen. Maar de stoot-, troepers, die de terreinen bewaken, zijn trotsch op hun werk. Zij hadden tevoren reeds het tineiland Banka bevrijd en noemen zich „deviezenbataljon”.

*

Overigens geeft die olie nu reeds een normaal vredesbestaan, voedsel, kleding en welvaart aan vijftienduizend Indonesische gezinnen, de B.P.M. 8500 en de S.V. P.M 7000.

*

Is het beeld van Palembang en omgeving bedrijvig en in gestagen; opbouw, in Sumatra's Oostkust is het bovendien vredig, vooroorlogsch. Medan ziet er uit om door een ringetje te halen. Kenners zeggen dat het nog mooier is dan voor den oorlog. Léiét dit een beetje plaatselijk chauvinisme zijn, wie er komt, kan nauwelijks geloven, dat deze eens zoo „benarde veste” in zoo weinige maanden weer het oude centrum is geworden van een met snelle sprongen oplevend cultuurgebied met een uitgestrektheid bijna zoo groot als Nederland. Natuurlijk zijn er ook tegenstellingen. Er is veel vernield, maar wanneer de Chineezers kans zien om hun afgebrande pasar-straat in Baoengar binnen enkele maanden te herstellen, spreekt daaruit een veerkracht van beteelenis. Helaas heeft die veerkracht wel eenige relaties met den zoo moeilijk te bestrijden Smokkelhandel. Een met rijst en rubber geladen prauw van 20 ton, die Malakka bereikt, levert minstens f 100.000 op. De inkoopsprijs ligt heel wat lager, zoodat de zwaarste boeten en stroppen uit de winst kunnen worden betaald. Een nogal dwaze bijzonderheid is daarbij, dat sommige Chineezers de ondernemings-rubber uit de nog niet bevrijde gebieden opkopen met Japansche guldens, die men elders als volkomen waardeloos heeft; weggegooid. Maar ook de normale handel is herleefd. Talloze ondernemingen produceren weer. Het oude werkvolk is grotendeels teruggekeerd en de fabrieken en terreinen worden bewaakt door de eigen Indonesische ondernemingsbe-yaking.

..

De Inspanning, welke noodig was om dit alles te bereiken, telt men vooral niet licht. En ook de resultaten niet, noch de uitwerking hiervan op de bevolking van Sumatra en zelfs op die van heel het

eilandenrijk. Want als een der voornaamste Indonesische leiders van Sumatra's Oostkust, die terecht trotsch is op het snelle herstel van zijn welvarende daerah, een bezoek brengt aan de negara Oost-Indonesië, wordt er wel een beetje reclame gemaakt. Als hij dan veelbetekenend glimlacht tusschen al die excellenties en meewarig het hoofd schudt over hun begroo-tingstekort van 120 miljoen, dan zullen zij toch wellicht even hun belangrijkheid afmeten naar de mogelijkheden elders. En als die prima-Sumatraan af en toe in Batavia, in het Hotel des Indes, Djokjasche excellenties ontmoet, verzuimd hij nooit hen even bij de revers van hun keurige witte jasjes te trekken en hun te vertellen, dat het Anders moet. En anders kan. Ook op Java.

*

D&t het op Java anders kan, is reeds duidelijk merkbaar in de gebieden, welke nu onder Nederlandsche controle en bescherming zijn gebracht. Maar het feit, dat Batavia ruim een miljoen inwoners telt en Bandoeng ver over het half miljoen, getuigt tevens van een nog ongezonder toestand.

*

„Zoolang de bron ongehinderd blijft vloeien, moet men aan de dijken blijven werken. En pas wanneer dit niet meer primair noodig is, kan men zijn aandacht aan het tusschenterrein wijden. Zoo zal op Java het wezenlijke opbouwwerk pas deugdelijk ter hand kunnen worden genomen, zoodra Djokja niet meer dSvars tegen alles inwerkt. De vraag van het oogenblik is nu: of Djokja's intimidatie kan worden gestopt door de meer of minder vrijwillige opneming van zijn vertegenwoordigers in de federale regeering. En een andere vraag is: of de republikeinsche invloed in die federatie voldoende kan worden gecontroleerd en of in die federatie niet een ander soort ondergrondse activiteit zal ontstaan

*

Was het niet Coen, die booze brieven schreef aan de Heeren Zeventien? Brieven, waarin hij klaagde — in andere bewoordingen, maar met hetzelfde doel —: „Gij begrijpt er in Holland niets van”. Brieven, waarin hij vroeg om „volk”,-véél volk, bekwame, rechtschapen helpers, de besten, die men kon sturen.

~*~

Meer dan ooit; heeft Indië, ook nu, de allerbesten nodig, en een stroom van kracht en begrip uit Nederland. Want de toekomst daar hangt niet af van politieke programma's en politieke manoeuvres. Zij hangt af van het karakter en de kwaliteiten van eiken Nederlander, die er een taak, hoe gering ook, heeft te vervullen. Booze brieven schreef Coen naar de Nederlanden; ook hij was dikwijls in een geprikkelde stemming, maar hij bleef „dienaar”. Dienaar van het gemeenebest!! -Zijn al degenen, die nu uroepen: „Jullie begrijpt er niets van in Holland”, zich er van bewust, dat zij dienaren zijn in den vollen, besten zin van het woord?

HET UITERSTE

Het Parool

19 Jan.

Kansen

De jongste berichten uit Indonesië, de mededeling, dat daar 't „staakt het vuren” heeft geklonken, en 't nieuws dat de Republiek zich bereid heeft verklaard, de positie van deelstaat binnen het raam der Verenigde Staten van Indonesië te aanvaarden — zullen hier te lande dooi* vrijwel iedereen met voldoening zijn begroet.

Goede staatsmanswijsheid heeft de regeerders te Djokja het bereikbare doen aanvaarden, ook al ware het - onbereikbare wellicht, ook naar hun mening, wenselijker geweest.

. Wij juichen dat toe. Men kan alles, wat men voorheen aan critiek heeft gevoeld op de gang (en militaire onderbreking!) der Nederlands-Republikeinse onderhandelingen, volledig handhaven en desniettemin, aanknopen bij voldongen feiten, de kansen dankbaar begroeten, die het jongste accoord biedt.

Kansen.

Voor de Republiek om, zij het in de bescheidener positie van deelstaat, voortaan zonder de militaire dreiging en economisch-politieke omsingeling van buiten af, aan eigen opbouw te werken en op uiteindelijke doorwerking harer staatkundige idealen, ook buiten haar engere gebied, te vertrouwen.

Voor Nederland om, mits dit gepaard gaat met eerlijk afzweren, vooral ook in de z.g. personeelspolitiek, van elk kolonialisme, de weg naar het hart der Republiek (maar nu zonder militaire doorstoot) te hervinden.

Voor Nederland óók om- reeds thans en ten spoedigste over te gaai tot „afbouw” van een militair apparaat daarginds, dat te lang reeds aan de wederopbouw van het moederland de nodige mankracht onthield en te lang reeds schadelijk vrut aan volkskracht en budgetaire mogelijkheden.

kent het loslaten van de mogelijkheid dooi de Republiek om haar extreem-politieke doeleinden te verwezenlijken. Dan blijver haar slechts de vreedzame, democratische en evolutionnaire middelen over. Dan kan zij (ie bevolking niet meer intimideren er den wil van een minderheid aan een meerderheid opleggen. Dan is de revolutie er haar methode ten einde. Dan is haai machtsdroom en machtswaan uit en dal wenst zij niet. Zij wenst slechts haar wil aan de anderen op te leggen en dat kan zij alleen met de gewapende macht. Daarom wenst zij deze ook, te behouden, ocfk als zij toetreedt als deelstaat tot de Federatie. Omdat zij, in het bezit van een gewapende macht, gok in deze Federatie de eerste viool zal kunnen blijven spelen en —de volgende ronde winnen.

Laten wij niet te verbaasd zijn over dezen gedachtengang! Wij hebben daar zelf steun iian gegeven in de pas afgesloten overeenkomst met of zonder notulen van Kalioe-rang. Wat staat er nl. in deze overeenkomst t.a.v. de gewapende macht? Punt 4 luidt:

„Na tekening van de politieke overeenkomst zullen maatregelen worden genomen tot geleidelijke vermindering van de gewapende macht van beide partijen.”

Noch in het verband der Federatie, noch in dat der Unie zal de Republiek een eigen gewapende macht mogen hebben, evenmin als de andere deelstaten. De gewapende macht behoort voor wat betreft de handhaving van orde en rust, geplaatst te worden in handen van de Federatie en wat de Defensie naar buiten aangaat, in handen van de Unie. Dit cardinale punt kan niet met genoeg klem worden onderstreept. Steeds opnieuw blijkt, dat de Republiek hier onder uit wil en dat wij daartegenover niet genoeg het been stijf houden. Steed^ opnieuw laten wij in de overeenkomsten twijfel te dien aanzien bestaan en geven daardoor voedsel aan de onveranderlijke Republikeinse aspiraties. De Republiek zal, evenals de andere deelstaten der Federatie, slechts gewone, civiele politie mogen hebben, niet meer. Doch dat is geen gewapende'macht,¹ dat zijn geen gezagstroepen noch troepen voor de Defensie naar bulten

Het wordt hoog tijd, dat eens en voor al aan de Republiek duidelijk wordt gemaakt, dat haar gewapende macht geheel moet worden gelijkwideerd, goedschiks of kwaadschiks en er hoogstens spi'ake van kan zijn, dat bruikbare delen daarvan, na grondige reorganisatie en zuivering, in de gewapende macht der Federatie van Indonesië kunnen worden opgenomen. Doch» dat is het uiterste!

Trouw

31 Jan.

Hoewel de notulen van Kalioerang nog niet zijn gepubliceerd en dit mogelijk ook niet gebeuren zal* is uit de publicaties van Republikeinse zijde wel komen vast te staan, dat, wat de Republiek ook mag hebben ge- tekent, zij vasthoudt aan het bezit van een eigen gewapende macht

Het machts-element, de gewapende macht, is beslissend! Afstand daarvan doen- bete

DE RIJKSCONFERENTIE

AMERIKAANS LAND ONDER NEDERLANDS BEWIND

De Volkskrant

27 Jan.

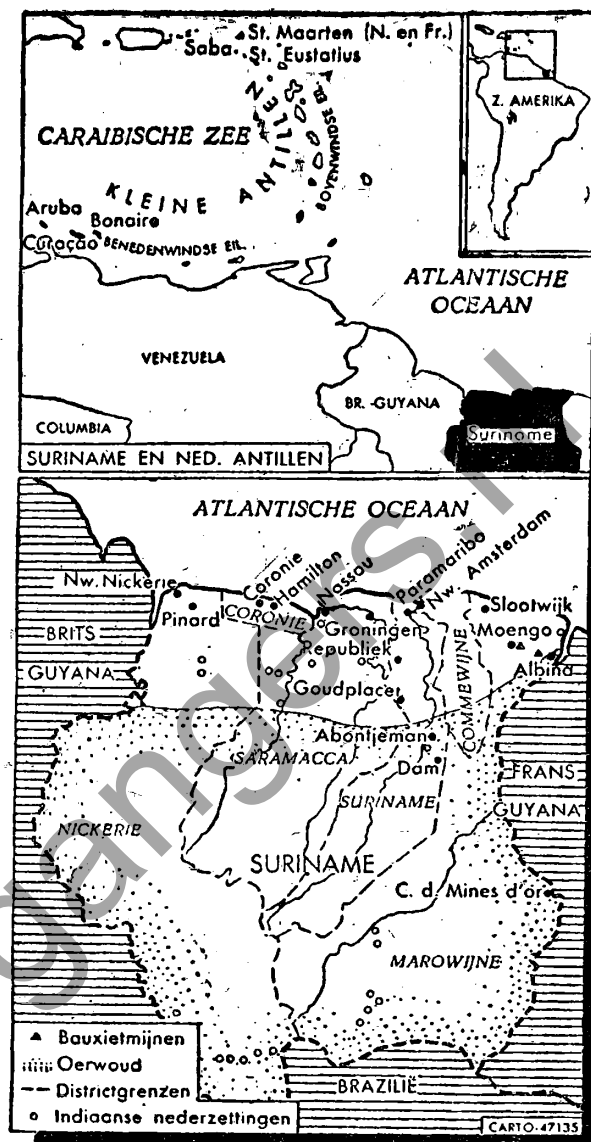
IMMIGRATIE IS SURINAME'S EERSTE PROBLEEM.

De bonte mengeling van volken, die nu in Suriname wonen, is een levend beeld van de geschiedenis en de moeilijkheden, waarmee dit gebiedsdeel heeft geworsteld en nog worstelt.

Van de oorspronkelijke bewoners, de Indianen; zijn er nog enkele duizenden. Zij hielden zich onledig met jacht, visserij en wat landbouw. Na de ontdekking van Amerika kwamen ook in Suriname veel gelukzoekers. Zij bleven niet. De eerste uitheemsen, die zich in het land vestigden waren Engelse en Portugese Joden uit Brazilië. Zij stichtten landbouw-kolonies, maar moesten die arbeid al gauw aan niet-Europeanen overlaten, evenals de Nederlanders en de Franse vluchtelingen, die later kwamen.

Sinds 1863 is de immigratie het grootste probleem. Achtereenvolgens kwamen de Chinezen, Brits-Indiërs en Javanen om de leemte te vullen, zodat nu een groot gedeelte van de bevolking uit Aziaten bestaat (80.000). Toch moest de parlementaire commissie, welke het vorige jaar West-Indië bezocht, nog schrijven in de economische sector is in Suriname allereerst noodzakelijk de bevordering van de inwoners der bevolking met alle inogelijke middelen, zoals betere gezondheids- en zuigelingenverzorging en immigratie."

Ook de planten-ziekten hebben een gunstige ontwikkeling van Suriname in de weg staan. Cacao-, rubber en bananencultuur zijn er herhaaldelijk door mislukt. De bossen hebben veel goed hout, maar de bosnegers, die de bomen hakken, doen dat niet erg systematisch, met het gevolg, dat op de meest vreemde tijdstippen de meest uiteenlopende soorten hout in vrotten de

rivieren komen afzakken. Het is waarlijk geen wonder, dat in de jaren voor de oorlog, de begroting nooit klopte, en door het moederland moest worden aangezuiverd. In 1947 heeft Nederland een welvaarts fonds van veertig miljoen guldens ter beschikking gesteld om het land op de been te helpen.

Een belangrijke bron van inkomsten zou de winning van bauxiet zijn geweest als de nazaten van de Nieuw-Nederlanders er met hun kapitaal niet het eerst bij waren geweest. Dit aluminiumoxyde, dat nodig is voor de vliegtuig-industrie, maakte het land in de oorlog bijzonder belangrijk. Er waren dan ook Amerikaanse troepen, onder andere, met het oog op het aangrenzende Frans-Guyana, dat onder Vichy stond.

Het verslag van de parlementaire commissie gaf wel een helder beeld van de slechte toestand op het ogenblik. Van het onderwijs zegt het, dat dit een totale verandering moet ondergaan. En van het sociale gebied: Er zal geleidelijk een sociale

wetgeving moeten worden ingevoerd. De woningtoestanden en de gezondheidszorg zullen moeten worden verbeterd. Er moet medische voorlichting komen. Paramaribo wacht op een behoorlijke riolering. Er moet meer en goedkoper water komen! De economische wensen zijn : mijnbouwkundige en geologische onderzoeken. Als de verbindingen overzee met Nederland niet beter worden, loopt de citrus-cultuur gevaar. Er moet landbouwvoorlichting komen. Er moeten irrigatiewerken aangelegd worden. Arbeidsbeurzen moeten er komen en arbeidsinspectie. Ziekenhuizen, jeugdtehuizen, sportterreinen zijn dringend nodig.

De Volkskrant.

27 Jan.

OLIE WAS DE GROTE WELVAARTSRON.

De Nederlandse Antillen — het bekende rijtje : Aruba, Bonaire, Curagao, Saba, St. Eustatius en St. Maarten — zijn, evenals Suriname, in het begin van de zeventiende eeuw door de West-Indische Compagnie in contact met de Nederlanders gekomen. Elk van de eilandjes heeft een eigen, povere geschiedenis, welke nauw verbonden is met die van Nederlandse oorlogen tegen de Fransen en de Engelsen en de daar mede gepaard gaande veroveringen en heroveringen.

Geen der Antillen is door bodemrijkdom belangrijk. Alleen de ligging brengt en bracht welvaart.

Twee Bovenwindse eilanden, Aruba en Curagao, hebben hun welvaart van het ogenblik ook aan de ligging té danken. Na de aanleg van het Panamakanaal werd Curaçao belangrijk als bunkerhaven. Maar Willemstad werd pas een der grootste havens van de wereld door de olie, welke de Bataafse Petroleummaatschappij uit Venezuela haalt om ze op Curagao te laten verwerken. Op Aruba bracht de Standard Oil Cy. dezelfde welvaart. Venezuela wil echter zelf haar producten gaan verwerken en is druk bezig met de bouw van een reusachtige raffinaderij.

Spraakverwarring.

Het is moeilijk een tweede gebied op de aardbol aan te wijzen, waar op een kleine oppervlakte als de Nederlandse Antillen, zoveel verschillende volken bijeen zijn. Er zijn Indonesiërs, Colombianen, Engelsen, Negers, Syriërs, Polen, Roemenen, Spanjaarden, Venezolanen en Fransen. De spraakverwarring houdt daarmee gelijke tred. De negers en mulatten spreken papiament, een taal met Afrikaanse, Nederlandse en vooral Spaanse woorden. De blanken spreken Spaans, Engels en Nederlands. Op de Bovenwindse eilanden wordt uitsluitend Engels gesproken.

De Nederlandse Antillen vormen staatkundig 'één geheel'. Niettegenstaande het feit, dat de Bovenwindse eilanden ongeveer duizend kilometer van Curaçao verwijderd liggen, wordt het gebied met de naam „Curagao” aangeduid. Sommigen op Aruba willen, dat het eiland in de toekomstige staatsregeling rechtstreeks onder de Kroon zal ressorteren „Niet onder, maar naast Curagao” is hun leus.

De Linie

16 Jan.

FRAAIE STAALTJES VAN AUTOCRATIE

Wat de Amerikanen wèl, maar wij niet weten

Er is onlangs te New York een boek verschenen, genaamd „Democracy and Empire in the Caribbean.” De schrijver, Paul Blanshard, was in de oorlogsjaren ambtenaar van het State Department, gestationeerd in het Caraïbische gebied. Het boek omschrijft de koloniën in het Westelijk halfrond alsmede de drie republieken Cuba, Haiti en San Domingo, die niet zo lang geleden halve koloniën waren.

Modern en waardevol

Als men dit boek zuivert van onjuiste details en als men de Amerikaanse antipathie tegen koloniën verdisconteert, blijft er nog iets zeer belangrijks over. Namelijk het enige moderne boek, dat een vergelijking trekt tussen de verschillende staatkundige systemen in het Caraïbisch gebied. En daarom is 'het een waardevol boek. Want Curagao en Suriname liggen op het Westelijk halfrond en niet in Oost-Azië. Dat vergeet men dikwijls in Nederland.

De heer Blanshard verstaat de kunst om de dingen als a matter of fact te zeggen. Op zijn Hollands: ongezoeten. Het is dikwijls niet. plezierig, maar wel nuttig. Het Nederlandse volk — net als ieder ander volk overigens — is overtuigd, dat 'het toch Wel het meest vooruitstrevende, meest energieke, enzovoorts, volk ter wereld is.

Zijn wij niet altijd beschouwd als het land dat zijn koloniën het beste bestuurde?

Daarom kan het nuttig zijn eens een andere opvatting te horen en een vergelijking te trekken met anderen.

Volgens de schrijver is het grote verschil tussen de Nederlandse bezittingen in de Caribbean en de rest, dat Curagao en Suriname geboft hebben. Curagao met zijn olieraffinaderijen, Suriname met zijn bauxiet. Dientengevolge is het levenspeil daar veel hoger dan in de omgeving. Staatkundig is er echter niet zoveel verschil. Nederland liep tot nu toe met zijn hervormingen in de West achter Engeland aan. In de West is nergens een verantwoordelijke regering — and that is what makes them colonies.

Zelfs met zo'n beperkt kiesrecht voerden de vertegenwoordigers van 11½ procent der bevolking een dramatische coup uit in 1943. Zoals gezegd "was deze coup gericht tegen een Gouverneur die onpopulair was geworden, in dit geval onpopulair zowel bij de Nederlandse als bij de Amerikaanse militaire autoriteiten, vanwege zijn optreden. De held van het geval was een gekleurde onderwijzer en gekozen lid der Staten, genaamd Bos Verschuur, die zich het officiële ongenoegen op de hals had gehaald van de Gouverneur, J.C. Kielstra, doordat hij het oppositieblok in de Staten leidde. In de zomer van 1943 liet Verschuur een petitie in Paramaribo circuleren, gericht aan Koningin Wilhelmina en verzoekende de verwijdering van Kielstra. Er werd gezegd: '„Het volk heeft alle eerbied voor hét Bestuur verloren. De bevolking voelt zich door een wijde kloof gescheiden van het Bestuur. En dit begint helaas invloed te hebben op de band met het Huis van Oranje.

^/„Majesteit, opperste Heerseres, wij naderen U met eerbied en vertrouwen, dat het U moge behagen Gouverneur Kielstra te vervangen door een bestuurder, die meer medevoelt met de problemen en noden van het volk”.

Tot zover Blanshard

Hij had ook van Curagao krasse voorbeelden kunnen aanhalen van koloniaal beleid.

Toen onlangs binnen één maand drie benoemde leden van de Staten bedankten

(Een Arubaan, een Curaçaoenaar en een Hollander) werden er drie Hollanders benoemd, die gezien hun positie en opvattingen, tot de uiterst conservatieve groepen gerekend moeten worden.

Het streven naar wijziging in de staatkundige verhoudingen is een noodzakelijk gevolg van de ontwikkeling. Niet noodzakelijk is de antipathie, die door het demonstratief koloniale optreden wordt uitgelokt. Dat kweekt behalve een anti-koloniale ook een anti Nederlandse stemming.

Daarvan blijkt misschien niet zoveel in Nederland. Want er zijn vrijwel geen kanalen, waardoor die informatie Nederland zou moeten bereiken. De meeste van de bestaande kanalen zijn propaganda-instrumenten.

Het aantal kiezers in Curagao is klein en de politiek is een bezigheid van betrekkelijk weinigen. Zo komt het, dat men in officiële kringen in Nederland en in Curagao meent, dat het grote publiek niet achter het kleine groepje politici staat. Men verwijt deze „politici, dat zij het volk niet vertegenwoordigen. Dat is juist. Maar de opvatting, dat het eindresultaat bij algemeen kiesrecht anders — met name minder scherp anti-koloniaal — zou zijn, is totaal fout. Er mag misschien hier of daar door lokale oorzaken een kleine verschuiving plaats hebben, maar het algemeen beeld zal eerder nog feller anti-koloniaal zijn. Ook feller anti-Nederlands indien tenminste tijdig voor de verkiezingen geen grondig omzwaai in het beleid komt.

DE WEST

IN HET JKORT

* Het gebiedsdeel Suriname is vijfmaal zo groot als Nederland, maar in dit grote land wonen slechts 190.000 mensen — ongeveer even veel als in de stad Utrecht. * Ongeveer twee percent van de bevolking mag meestemmen bij de verkiezingen voor de Staten. Op het ogenblik is het nog zo, dat tien leden van de Staten gekozen worden en vijf door de gouverneur benoemd. * Tot nu toe mochten alleen mannen, die een zekere ontwikkeling hadden of een bepaald bedrag per jaar verdienden, stemmen * Iets minder dan de helft van de Surinaamse bevolking is christelijk. De Hernhutters of Moravische broeders hebben er nogal veel bekeerlingen gemaakt. De katholieken mochten er tot 1785 niet komen, maar nu werken er met veel succes de Paters

Redemptoristen onder een Apostolisch Vicariaat. * Het bijzonder onderwijs neemt * een grote plaats in. Twee derden van alle leerlingen gaan op scholen van missie en zending. * Méér dan een mulo-opleiding wordt op Suriname niet gegeven. * Van de totale bodemoppervlakte is niet meer dan 0,3 % in cultuur gebracht. * De bevolking is aldus samengesteld: 70.000 Creolen, 20.000 bosnegers, 3000 Indianen, 2000 Chinezen, 46.000 Brlts-Indiërs (Hindostani), 32.000 Javanen en 2000 blanken. * Van de blanken zijn er duizend Nederlander. * Suriname heeft drie politieke partijen: de Nationale Partij, de Pro

gressieve Volkspartij en de Moslim Partij, * De Nederlandse Antillen hebben gezamenlijk een oppervlakte, welke gelijk is aan Zeenuwsch-Vlaanderen, en 127.000 inwoners. * Vijf percent van de bevolking is stemgerechtigd. * Sinds 1868 is de missie in handen van de Paters Dominicanen. * Van een missie kan eigenlijk niet gesproken worden, want de bevolking is bijna geheel katholiek. * Het eiland Curaçao krijgt dank zij de economische vooruitgang voortdurend meer inwoners: 78.0. * Aruba had in 1920 slechts 10.000 inwoners. Tegenwoordig zijn er 46.000 'Arubanen. Reeds doet vijftien percent meer schepen Aruba aan dan Curagao.

Bonaire heeft 5.000 inwoners; St. Eustatiis, 1.000; St. Maarten bijna 2.0 en Saba ruim 1.0. * De helft van de bevolking van St. Eus? tatus en St. Maarten is Methodist. De rest is katholiek. * De Saba-nen zijn Anglicaans. * Saba is het kleinste eiland. Het is een uitgebluste vulkaan. * De helft van St. Maarten is Frans gebied. * De Bovenwindse eilanden zijn arm. Er bestaat vrijwel geen politieke belangstelling en de actieve mannen werken op andere eilanden of in de Verenigde Staten met het gevolg, dat er veel meer vrouwen dan mannen zijn. * Het gebiedsdeel Curagao heeft verschillende politieke partijen: de Democratische Partij, de Curaçaoose Rooms-Katholieke Partij, de Arubaans Katholieke Unie en de Curagaoose Prot. Partij. **De Volkskrant,**

UIT DE 7- DECEMBER-REDE VAN

H. M. DE KONINGIN

„Zander vooruit te lopen op de adviezen, van de toekomstige vergadering stel Ik mij voor, dat deze adviezen zullen worden gericht tot een gemenebest, waaraan Nederland, Oost-Indië, Suriname en Curaçao deel zullen hebben, volkomen veïtrou- wend op zichzelf en met volkomen vrijheid van handelen voor elk deel, wat betreft zijn eigen binnenlandse aangeleguïeden, terwijl zij volkomen bereid zijn elkander wederzijdse hulp té verlenen. Het is Mijn mening, dat een dergelijke combinatie de kracht kan schenken aan het Koninkrijk en zijn delen om hun verantwoordelijkheid te dragen, zowel naar binnen als naar buiten, daar zal geen plaats zijn voor efig onderscheid naar ras of nationaliteit. Slechts de bekwaamheid van de burgers afzonderlijk en de behoefte van de verschillende bevolkingsgroepen zullen de politiek van de regeling bepalen.”

Ronde- tafelconferentie

Ogenschijnlijk gaat de betekenis van de ronde- tafelconferentie, die heden in Den Haag is geopend, een groot deel van ons volk voorbij

De oorlog om de vrijheid moest eerst tot een zegenrijk einde worden gebracht, de eerste moeilijkheden van bevrijding en wederopbouw moesten achter de rug zijn, voordat de voorbereidingen konden worden getroffen, zonder welke de inlossing van de door de Koningin namens de regering gedane beloften niet kon worden ter hand genomen. Niet alleen de moeilijke- den in Indonesië en de ontwikkeling der verhoudingen en opvattingen op het Westelijk Halfrond, met name in Zuid-Ame- rika, beïnvloeden de mogelijkheden en wenselijkheden voor een nieuwe staatsregeling, die aan Suriname en Curaçao in dezelfde mate als aan Nederland bevrediging kan schenken.

I

Terwijl de revolutie in Azië en de onderling[©] verhouding der krachten in de Grote Oceaan, het machtige achterdoek vormen van het Indonesische schouwspel, is het probleen^j van de in geheel andere streken liggende „West” verdeeld in twee hoofdkwesties, n.l. die van Suriname en van de Nederlandse Antillen, waarvan Curaçao het grootste eiland is. Is 'n niet te veronachtzamen element in het Indonesische conflict de drang van sommige groepen zich geheel van Nederland los te maken en zich op andere mogendheden te richten

noch in Suriname noch op de Nederlands[©] Antillen vindt men een stroming van bete kenis, die de band met het oude land ir Europa wil verbreken. Maar ook in econo misch opzicht zijn er verschillen, want be zit Indonesië zijn reusachtige rijkdommer aan grondstoffen, voor zeer belangrijke delen van „de West” Jjestaat gerechtvaardigde twijfel of men, nu de opleving die de oorlog op zo menig industrieel terrein teweeg bracht, ' ten einde gaat, de huishouding in economisch en sociaal opzicht geheel op eigen kracht zou kunnen voeren.

Wij achten' het daarbij een gelukkige omstandigheid, dat vertrouwensmannen lilt Indonesië als waarnemers aanwezig zullen zijn.

Nieuwe Rotterdamse Courant

- 17 Jan.

- Welkom.

..... Men moet zich niet voorstellen, dat er op 4e conferentie geen moeilijkheden zullen rijzen. Het heeft geen zin, thans reeds alle mogelijkheden van onenigheid op te gaan sommen; die komen mettertijd wel aan het licht. Zeker is wel, dat er van Surinaamse zijde scherpe critiek op de zevende afdeling van Overzeese Gebiedsdelen zal worden geoeffend en waarschijnlijk is het ook, dat de uitbreiding van het kiesrecht een belangrijk punt in de discussies zal worden, hoewel dit een onderwerp is, dat volgens sommigen niet op de rondetafelconferentie thuis zal horen. De delega- tle van Suriname zal het over de kiesrecht uitbreiding wel niet met de delegatie der Antillen eens zijn. In de Surinaamse afvaardiging domineert, zij het niet officieel, de opvatting van de Nationale Partij van. dat/ land en deze partij acht invoering van het algemeen kiesrecht wel op den duur wenselijk, doch niet terstond. De Surina- mers komen niet met een bindend mandaat naar Den Haag, maar zij zijn het er toch over eens geworden, bij de hoofdza- lten één lijn te trekken.

..... Een ding moet aan de wereld, tot.

welke oplossing men ook komt, volkomen duidelijk worden: zo er al beperkingen in het kiesrecht gehandhaaft blijven, dan zal de wens daartoe niet van Nederland zijn uitgegaan; een „koloniale” maatregel, zal het niet zijn. In de afhankelijke gebiedsdelen van het Caraibische bekken, heeft het Nederlandse regime, zoals dat in Suriname^ en Curaçao bestaat, bij de progres- sieve groepen, soms een niet al te gunstige ; naam

..... Politieke en economische stabiliteit !

zijn nodig voor het welzijn van het Koninkrijk. Een gemeenschappelijk werk moet worden aangepakt, door ieder op zijn terrein en met de wil elkander bij te staan. Dat men in de West die bijstand van Ne- j derland nodig heeft, daarvan is vrijwel ieder overtuigd. De thans aangekomen delegatieleden mogen ervan verzekerd zijn, dat ook Nederland behoefte heeft aan de steun, die de andere gebiedsdelen kunnen biedeh. Men stelt de samenwerking ten , onzent zeer op prijs. Daarom bij het begin en het einde van dit artikel een krachtig en hartelijk Nederlands woord: welkom.

1948: HET JAAR DER VERKIEZINGEN

De grondwetsherziening; noodzakelijk op grond van de gewijzigde positie waarin de overzeese gebiedsdelen ten opzichte van Nederland komen te staan, 'zal kamerontbinding niet — daaraan verbonden — verkiezingen vereisen. Ofschoon men over het tijdstip waarop deze verkiezingen gehouden zullen worden nog in het onzekere verkeert en zich te dien aanzien met het bespreken van verschillende suggesties tevreden moet stellen, begint men zich reeds uit te spreken over de opstelling der strijdende partijen en **gissingen** te doen. naar de vermoedelijke uitslag.

De Linie

9 Jan.

„Toch geloof ik, dat men iets te vroeg begonnen is. Als ik wel ingelicht ben, worden die algemene verkiezingen verwacht in April of Mei, doch volgens mijn departementale zegsman zal daar geen sprake van zijn, het zal wel September of October worden vóór het nieuwe Parlement zal zijn gekozen.”

Dit tijdstip zou op grond van verschillende overwegingen zijn bepaald.

„Wij zullen het 50-jarig jubileum van H.M. de Koningin vieren, verder het feit, dat 300 jaar geleden de vrede van Munster werd gesloten en tenslotte herdenken, we dit jaar, dat de eerste democratische Grondwet honderd jaar geleden tot stand kwam: allemaal redenen om te juichen en feest te vieren en onze regering, overal aan den, - kende, is bezorgd, dat de politieke strijd de feestvreugde zou bederven.”

Maasbode

16 Jan.

„De verkiezingen zijn voor de Regering slechts bijzaak. Het is haar niet om de verkiezingen en nog minder om het vinden van een geschikte datum voor de feestelijkheid begonnen. Het is haar begonnen om de Grondwetsherziening. En die Grondwetsherziening heeft weer het verder liggende doel: aan de staatkundige hervorming van het Koninkrijk zo spoedig mogelijk een wettelijke grondslag te verlenen. Voor het bereiken van dat doel is zij aan een bepaalde datum gebonden: 1 Januari 1949, het nog altijd voor de geest gehouden einde van de overgangperiode. De „Linie”. verzuimt mee te delen hoe de Regering erin denkt te slagen om, wanneer de verkiezingen niet voor October plaatsvinden, zowel de tweede lezing van de Grondwetswijziging als de wetten, die de staatkundige hervorming zullen consolideren nog eer het jaar ten einde loopt door de beide Kamera

der Staten-Generaal te loodsen.”

„Geen partijstrijd tijdens de viering van het Regeringsjubilé. Geen beter middel om dit te bereiken dan te zorgen, dat de verkiezingen tegen de tijd, dat het jubileum nadert zijn afgelopen. „Dat er tot midden September Godsvrede zou heersen, terwijl er in October verkiezingen plaats vinden — misschien is de „Linie” zo naïef het te geloven, de Regering stellig niet.”

Nlcmv N.-Hollands Dagblad

12 Jan.

10 Maar men dient wel te bedenken, dat er pas van verkiezingen sprake kan zijn, als de Tweede Kamer de thans nog maar in voorbereiding zijnde Grondwetsherziening in eerste lezing aangenomen heeft. Zo ver

zijn we nog lang niet. En omdat de zij herziening van groot belang is voor de nieuwe structuur van het Koninkrijk en een en ander vanzelfsprekend 'zijn tijd eist — althans dient te eisen' — valt er op het ogenblik nog niets definitief te zeggen over het tijdstip van de verkiezingen. Wel zouden wij er op willen aandringen, dat de behandeling van deze gewichtige herziening in een sfeer van rust zal plaats hebben, dat ze niet geforceerd zal worden, niet hals- over- kop zal moeten gebeuren, maar haar tijd zal worden gegeven, evenredig aan het belang van de zaak!”

Elsevier's Weekblad

10 Jan.

„Het schijnt, dat de heer Oud voor de verzamelde liberalen en vrijzinnig-democraten voor het gehele land lijstaanvoerder zal worden en dat Rijkseenheid met een eigen lijst zal uitkomen en zal trachten de heren Gerbruidy en. Welter naar het parlement te zenden.

Met welke équipe de Partij van de Arbeid de verkiezingen in zal gaan is nog onduidelijk. Het schijnt enerzijds in het voornemen te liggen om de bekwame heer Drees, die zich een uitnemende reputatie heeft weten te verschaffen, lijstaanvoerder te maken, doch hiermede in strijd is de politieke „come back” van de heer Schermer- horn.”

Hier bestaat een tegenspraak.

„De heer Drees is de expressie van het gelouterde, redelijke, politiek volwassen, sociaal-deriocratische denken en de aangewezen leider voor een sociaal-democratie, die aan de regering wenst deel te nemen, terwijl de heer Schermerhorn met vage leuzen, die eerder in een jeugdbeweging thuis horen, aan-een Ersatz revolutionnair sentiment appelleert. .

Het schijnt ons toe, dat de Partij van de Arbeid op het onzalige idee is gekomen om van twee wallen tegelijk te eten en zowel de ministerabele heer Drees als de demagogische heer Schermerhorn naar voren te schuiven. Dit moet onherroepelijk tot botsingen leiden.” -V

Utrechts Nieuwsblad

9 Jan.

Daarom is de mogelijkheid zéér groot, dat de P.v.d.A. bij de komende verkiezingen zetels zal verliezen en dat hiermee een stap nader wordt gezet naar de politieke verhoudingen van vóór de bezetting. „Dat er in dat geval van een nieuwe combinatie tussen rooms en rood sprake zal zijn lijkt minder waarschijnlijk, naarmate de huidige politiek ons land dichter bij het 'absolute nulpunt heeft gebracht. De schuld

hiervoor ligt bij hen, die enkele ogenblikken van gunstig getij voor blijvende tekenen des tijds aanzagen; bij hen die ten onrechte meenden, dat het belang van hun partij en 's lands belang elkaar dekten. De komende verkiezingen zullen voor de toekomst van ons koninkrijk van groot, zelfs van beslissend belang zijn."

Het Parool.

13 Jan.

Ingediend is een wetsontwerp, houdende aanvulling en wijziging van de Kieswet, alsmede bijzondere voorzieningen met het oog op een in 1948 te houden verkiezing voor de Tweede Kamer der Staten-Generaal. De wijzigingen zijn er op berekend, de bestaande wet op onderdelen aan te passen aan nieuwe situaties, ontstaan ten gevolge van naoorlogse verhoudingen. In een later in te dienen wetsontwerp zullen voorstellen worden gedaan tot algehele herziening van de Kieswet.

Zo wordt thans voorgesteld, personen, die staan ingeschreven in het centraal bevolkingsregister, maar geen vaste banden onderhouden met één gemeente, op een kiezerslijst te plaatsen, die deel uitmaakt van de kiezerslijst te 's-Gravenhage.

Een andere wijziging bedoelt een einde te maken aan de ongewenste toestand, dat personen, wie het kiesrecht is ontzegd bij een onherroepelijke uitspraak van een tribunaal of ingevolge beslissing tot voorwaardelijke buitenvervolginstelling, niet van de uitoefening van het kiesrecht konden worden uitgesloten.

Aan de in het centraal bevolkingsregister ingeschreven kiezers, die dus volgens de nieuwe regeling op de Haagse kiezerslijst zullen worden geplaatst, wordt de gelegenheid geboden, een machtiging aan te vragen, waardoor zij in de gemeente, waar zij zich op de dag der stemming bevinden, aan de verkiezingen kunnen deelnemen.

werkingssfeer van het wetsontwerp vallen. Voorts is bepaald, dat het verzoek om bij volmacht te stemmen uiterlijk twintig dagen vóór de dag der stemming 'in het bezit moet zijn van de burgemeester van de betrokken gemeente.

De Volkskrant

28 Jan.

EMISSIE KONINKLIJKE: 100 MHJJOEN

DEVIEZEN

Amsterdam, 27 Jan. — De weekstaat van de Nederlandse Bank vertoont een vermeerdering van de deviezenvoorraad van 69 miljoen gulden. Er blijkt in de afgelopen week 33 miljoen te zijn verbruikt. Maar tegelijkertijd kwam er ruim 100 miljoen bij als resultaat van de inschrijvingen door buitenlanders op de emissie Koninklijke.

Dit resultaat stemt tot tevredenheid, welke echter onmiddellijk wordt getemperd door het feit, dat dit bedrag van 100 miljoen gulden waarschijnlijk voor ongeveer zestig percent bestaat uit inschrijvingen uit Frankrijk. Het zou interessant zijn te weten, of op dit bedrag als gevolg van de devaluatie van , de franc een groot verlies is geleden, of dat de Nederlandse Bank zich door een koersgarantie heeft kunnen dekken. De overige deviezen, welke de Nederlandse Bank uit de emissie Koninklijke heeft verworven, zijn in hoofdzaak ponden en Zwitserse francs.

De belangrijke storting bij de Bank heeft geleid tot een vermeerdering van de rekening-courantsaldi, zowel van het Rijk, van de banken als van anderen. Het Rijk heeft kennelijk van de gelegenheid gebruik gemaakt, flinke bedragen aan schatkistpapier te plaatsen.

De bankbiljettencirculatie is weer iets verder ingekrompen; met een totaal van 2911 miljoen gulden blijft zij bijna 100 miljoen beneden de omvang van enige weken geleden.

De voornaamste posten van de twee jongste weekstaten der Nederlandsche Bank zijn;

De Rotterdammer

13 Jan.

De militairen in Indië mogen stemmen.,

Bij de Tweede Kamer is een wetsontwerp ingediend, die de mogelijkheid moeten openen, dat militairen in Indië bij volmacht kunnen stemmen, wanneer mogelijk» dit jaar Tweede Kamer-verkiezingen in verband met de grondwetsherziening worden gehouden. Alleen zij kunnen stemmen, die op of na tien Mei 1940,...in het bevolkingsregister van een Nederlandse gemeente waren opgenomen. Deze kiesgerechtigden kunnen' een gemachtigde aanwijzen in die gemeente, in welker bevolkingsregister zij op 31 December 1947 waren opgenomen of — zo'zij op die datum niet in een bevolkingsregister waren opgenomen — in het tijdvak van tien Mei 1940 tot 31 December 1947 laatstelijk waren opgenomen. Zij, die voor tien Mei 1940 dus het land hebben verlaten — anders dan voor een kort bezoek zullen derhalve niet onder d«

(in duizenden guldens)

A c t i v a :	19. Jan.	26. Jan.
Schatkistpapier wegens overgen. Markenvord.	2.000.000	2.000.000
Beleningen	150.304	150.662
Vordering op Staat ing. overgen. Markenvord.	1.500.000	1.500.000
Goud en Zilver	584.219	584.254
Buitenl. valuta etc. ...	265.791	334.649
Diversen	114.248	109.826
P a s s i v a :		
Kapitaal	20.000	20.000
Reservefonds	12.452	12.452
"Bijzondere reserves ...	32.247	32.247
Bankbiljetten (oud) ...	124.923	124.766
Idem (nieuw) ...	2.915.130	2.911.250
Saldo Rijk	821.128	856.523
Geblokk. banksaldi	92.984	101.714
(Jeblokk. saldi anderen	35.735	35.805
Vi'ije saldi	484.145	508.672
Diversen	145.491	145.577

HET PLAN-M

De precaire voedselsituatie in West-Duitsland is de laatste tijd aanleiding geweest tot tal van demonstraties en stakingen in de grote industrie-centra. Hiermede worden in verband gebracht de geruchten omtrent het bestaan van plan-M, beogende in het voorjaar 1948 stakingen te organiseren onder communistisch iJfatiief ter sabotering van het Marshall-plan, waarbij uiteraard aan Duitsland een belangrijke functie is toegedacht.

De Tijd

20 Jan.

In dit verband is# de eventuele echtheid ,van plan-M niet belangrijk.

„Dit is- van weinig belang, want met of zonder protocol-M is het de laatste tijd volkomen duidelijk, dat het tegenoffensief, dat door de communisten ontketend wordt' tegen het Europese herstelplan van Minister Marshall, zich thans in. bijzondere mate 'richt op Duitsland, politiek en economisch
1het meest kwetsbare deel van Europ.a.”

Dat West-Duitsland in het komende voorjaar een van de plaatsen van een communistische actie zal zijn, na hun mislukte pogingen in Italië en Frankrijk, is waarschijnlijk.

„Een van de punten inderdaad, want het is niet te verwachten dat het offensief zich hiertoe zal beperken, doch dat het op verschillende punten en in verschillende West-Europese landen gelijktijdig zal worden ingezet.”

Tot nu toe heeft men het Westen van Europa slechts afgetast naar de zwakste plekken.

„Dat Duitsland daartoe ook behoort is geen wonder, aangezien de voedselpositie in de West-Duitse industrie-gebieden inderdaad wederom zorgwekkend is, de geallieerde pogingen om deze te verbeteren tot nog toe, niet met overmatig veel succes zijn bekroond en het natuurlijk altijd maar een betrekkelijk klein kunstje is, welk volk dan ook op te zetten tegen een bezettende macht.”

Dat de Russen verder met grote bezorgdheid de successen van het Marshall-plan gadeslaan, blijkt wel uit het feit, dat zij zich grote moeite getroosten om het te bestrijden o.a. door hun „blokpolitiek” in Oost-Europa en de „zuivering” der communistische partijen in het Westen.

„In dit licht gezien krijgt de oprichting van de Cominform bijzondere betekenis, evenals de „zuivering” van de communistische partijen In diverse West-Europese landen, waar men klaarblijkelijk zö niet zeer grote, dan tqch fanatieke en aan de internationale leiding strikt onderworpen strijdorganisaties wil formeren voor de aanval op het plan-Marshall, tegelijkertijd worden de Oost-Europese landen steeds hechter tot een blok aaneengesmeed in economisch, politiek en vermoedelijk ook in militair opzicht.”

Het Parool ~

15 Jan.

Dat in deze richting iets broeit, is eveneens de mening van dit blad.

„De strijd' tegen het plan-Marshall wordt op alle fronten gevoerd en het Roergebied is van deze fronten zeker niet het minst belangrijk. Duitslands Westelijke helft zal in het Europese herstelplan worden opgenomen, niet alleen omdat het Amerikaanse bezettingsleger nu eenmaal daar gelegerd is, maar vooral ook omdat de Duitse kolenproductie een centrale plaats moet innemen in de Europese productie.”

De aanval op de productie in het Roergebied brengt de Russen in dit verband twee voordelen, Hij ondermijnt de West- Duitse en de Europese verhoudingen.

„Want de West-Europese economie wordt thans beheerst door de bilaterale verdragen die Rusland met de landen van zijn invloedssfeer gesloten heeft. Op de Oost-Europese markt nemen de Russen een overheersende, ja in ieder opzicht monopolistische, positie in en er zijn weinig mensen die geloven, dat de zwakke landen daarginds tegen hun Slavische reuzen-buurman opgewassen zijn. Overigens met uitzondering van Tsjecho- slowakije, zijn al tieze landen industrieel zo. zwak en verder zo arm, dat het lang zal duren voor een West-Europeaan bereid is' hen ten voorbeeld te nemen. Hetzelfde geldt eigenlijk voor de verhouding van West-Duitsland. De politieke situatie in Oost-Duitsland wekt zo weinig vertrouwen, dat de Duitsers ook in de economie van de Oostelijke helft weinig vertrouwen hebben. Hoezeer ze ook naar hereniging verlangen, ze weten te goed, dat hun toekomst in handen ligt van het Westen.”

Maasbode

20 Jan.

„Zowel de Russische angst voor het Westen, als het communistische imperialisme, ditmaal merkwaardigerwijze samenwerkend en bijna vereenzelvigd in hetgeen ;wij met het allesomvattend woord Moskou a&ndui- den, drijven er als het ware toe, dat Rusland het Marshall-plan, waar het dit kan, zal trachten te verstoren. Waar het van de twee kolossen de minder sterke is, beseft het terdege, dat een met Amerikaanse hulp gereconstrueerd West-Europa, zelfs zonder dat Washington ook maar enige politieke voorwaarde aan zijn steunverlening verbindt, mocht het ooit tot een gewapend conflict komen, onverbiddelijk een geweldig bruggehoofd van de Verenigde Staten zou vormen. En daarin -ziet Moskou een

bedreiging van Rusland en misschien meer nog van het voorterrein van Rusland: Polen en Tsjecho-Slowakije; en tevens een belemmering voor het communisme om zijn vleugels breed uit te slaan."

En in die tegenstelling tussen Oost en West vormt Duitsland een centrale sector. „Daarom zal er in Europa geen werkelijke vrede zijn, zolang het Duitse probleem niet is opgelost door overleg tussen Amerika en Rusland. Dat moet mogelijk zijn door beide partijen ervan te overtuigen, dat zij geen oorlogszuchtige bedoelingen ten opzichte van elkaar koesteren, terwijl Rusland zijn subversieve propaganda in het Westen zal moeten staken. Het ogeilblik daarvoor blijkt nog niet gekomen; dat kan echter aanbreken, als met Amerikaanse hulp hier een flink herstel intreedt."

De Volkskrant

21 Jan.

Voor het bereiken hiervan moet onverwijld worden overgegaan tot de vorming van een West-Duitse staat, die volledig moet worden opgenomen in het Marshallplan.

„Vanaf het ogenblik dat Molotof Londen verliet, heeft de Sovjet-Unie elke reserve laten varen. Dimitroff's geprojecteerde Balkan-staat is één bewijs van de vastberadenheid en doelbewustheid waarmee het Kremlin te werk gaat. Maar het Westen aarzelt en draait om het reeds lang onvermijdelijk geworden begrip „West-Duitsland", een tot West-Europa behorende staat, heen."

Plan-M om een chaos in het Roergebied te doen ontstaan, laat duidelijk uitkomen dat de Kominform-leiders begrijpen dat een aanslag plegen op het Roergebied de mislukking van een Europees herstelplan onherroepelijk ten gevolge zal hebben.

„Wie kan, na Protocol-M en Balkanblok, nog geloven in een oplossing, waarbij' Rusland partner blijft in de Duitse kwestie? Partner ook in Duitsland, deelgenoot in het „imperialistische" plan-Marshall, waartegen Moskou op alle fronten ten strijde trekt? De Westelijke mogendheden staan voor de consequenties, die voortvloeien uit het feit, dat West-Duitsland het zeventiende Marshall-land is. Het zeventiende in rangorde bij de helpende Amerikanen, maar een der eerste in belangrijkheid. Is het Westen nog niet gereed met de bestudering van het probleem Duitsland? Moskou wél!"

Het Parool

*

15 Jan.

FINLAND BEDUCHT VOOR MOSKOU.

Met grote zorg slaan de Finnen de ontwikkeling der betrekkingen met de machtige Russische 'nabuur gade. Verscheidene symptomen hebben de laatste dagen het aantal pessimisten vergroot, die van mening zijn, dat het Russische-ijzeren gordijn zich nu ook tot dit land gaat uitstrekken.

Eerst kwam de geheimzinnige reis naar Moskou van de communistische minister van Binnenlandse Zaken Leino, waar zelfs de minister-president niets van wist. In de

plaats van de Russische gezant in Helsinki kwam een generaal, die vroeger leider van de geallieerde controle-commissie was geweest en als een zeer energiek man bekend staat.

Hierbij kwam gisteren nog het aftreden van de links-radicalen Finse minister van Justitie, een broer van de minister-president, die opheffing van de onafzetbaarheid der staatsambtenaren wilde, hetgeen echter geen bijval vond bij het Finse parlement en de president.

Bij al deze moeilijkheden van de regering komt nu nog de Russische eis tot uitlevering van 37 Estlandse vluchtelingen, die tijdens de oorlog in Duitse dienst hadden gestaan en door Rusland als deserteurs worden beschouwd. In totaal bevinden zich 2000 Baltische vluchtelingen in Finland, onder wie een paniek is ontstaan en die zich opmaken om naar Zweden te vluchten.

Het Parool

13 Jan

DIRECTE EN INDIRECTE OORLOGSKOSTEN

EISEN 79% VAN BUDGET DER V.S.

In het nieuwe begrotingsjaar 1948-'49, dat op 30 Juni begint, zal de regering van de V. S. 39,7 milliard moeten uitgeven, aldus president Truman in zijn jaarlijkse begrotingsboodschap aan het Congres. De ontvangsten worden geraamd op 44.5 milliard dollar. Het overschot zal gebruikt worden voor verlaging van de staatsschuld.

Ook in* het jaar, dat op 30 Juni afloopt, was er een overschot, dat een vermindering van de openbare schuld met 7.5 milliard mogelijk maakt.

Negen en zeventig procent van de uitgaven van de regering in het belastingjaar 1949 weerspiegelt de oorlogskosten, de gevolgen van de oorlog en de pogingen om een toekomstige oorlog te voorkomen.

Voor de financiering van het plan-Marshall in de eerste vijftien maanden vroeg de president 6.8 milliard. Hiervan zal 4.5 milliard in deze periode worden uitgegeven, de rest zal worden gereserveerd voor de betaling van goederen die eerst later zullen worden geleverd.

„Wanneer de nislukking van het economisch herstel van Europa een verdere uitbreiding van de totalitaire overheersing ten gevolg zou hebben, dan zouden de kosten voor de grotere militaire macht, die dan in het belang van de veiligheid van Amerika nodig zou zijn, de kosten van het hulpprogramma verre overtreffen", aldus de president.

De uitgaven voor de defensie worden op 11 milliard geraamd, 29% van de begroting. Opnieuw heeft de president invoering van de dienstplicht voorgesteld, die hij beschouwd als één der essentiële eisen voor een evenwichtig veiligheidsprogram. Een half milliard zal voor de ontwikkeling van de atoomenergie en ander wetenschappelijk onderzoekingswerk op militair terrein worden uitgegeven.

Wat de luchtmacht betreft, zullen verouderde types in versneld tempo worden ver-

vangen. Ook leger en vloot zullen worden verbeterd en gemoderniseerd.

TOENADERING TOT FRANCO-SPANJE?

De Volkskrant.

28 Jan.

Een jaar geleden sprak de Assemblée der Verenigde Volken haar veroordeling 'uit over Spanje. Dit land werd als een „potentiële bedreiging van de vrede" geweerd uit de rij der beschaafde naties. Ambassadeurs en gezanten in Madrid werden teruggeroepen. Zaakgelastigden bleven. In deze periode ontwikkelde Frankrijk een grote activiteit tegen Franco-Spanje. De Pyreneeën werden gesloten en de republikeinse . Spanjaarden in Zuid-Frankrijk maakten zich gereed. Weldra zouden de Westelijke democratieën een einde maken aan een regime dat door de hoge uitspraak van Flushing Meadows gebrandmerkt en geïso- leerd was.

Wat is vandaag nog over van deze Ü.N. O.-beslissing, die in werkelijkheid een gelegenheidsgeblaas was? Van de edele ijver van Frankrijk is weinig meer te bespeuren. Parijs heeft in eigen huis grotere zorgen gehad. En Engeland en de Verenigde Staten, die op 12 December 1946 uitsluitend terwille waren, schudden het hoofd over de vergeefse moeite, die zij zich getroost hebben om Moskou gunstig te stemmen. Aan het Spaanse probleem zelf heeft de uitspraak van de Ü.N.O. niets veranderd. Franco — regent voor het leven — zit vast op de troon. De grote meerderheid van het Spaanse volk is even arm gebleven als vroeger en kent maar één vrees : een nieuwe burgeroorlog, met hulptroepen van buiten de grenzen.

| Bij de aankondiging van het plan-Marshall werd Spanje niet genoemd.' Dit plan immers stond open voor de Sovjet-Unie en alle Oosteuropese landen. Moskou weigerde en verbood zijn satellieten naar Parijs te gaan. Marshall behield de Zestien, maar Spanje bleef buiten de deur, als enige Westeuropes , mogendheid. De jongste politieke ontwikkeling — het mislukken der Londense conferentie, Moskou's oorlog tegen het plan-Marshall en het Balkan-blok — heeft de noodzaak voor het Westen, Moskou welgevallig te zijn, doen ophouden.

!Washington stelt zich thans de vraag, of het verantwoord is Spanje blijvend te isoleren. In politiek, economisch en vooral in strategisch opzicht.

De afkeer van Franco-Spanje heeft Washington en Londen er niet van weerhouden handelsverdragen met Madrid af te sluiten. Maar Spanje is economisch verarmd en industrieel ontredderd. Dit land, dat het grootste deel van zijn goudvoorraad tegen het einde van de burgeroorlog met de vluchtende. Del Vayo's en Caballe- ro's zag verdwijnen, heeft dringend behoefte aan hulp. Amerika kan vandaag, nu de

dwang van politiek opportunisme ia weggevallen, deze dingen nuchter bekijken. Dan blijft §r over een Sanje, dat in de toekomst met West-Europa zal moeten leven en met Amerika zal moeten handelen en dat buitendien het strategisch belangrijkste deel van de Middellandse Zee overziet. Ook Bevin, die vелеmale,n zijn afkeer van van het Franco-regime in ronde woorden te kennen gaf, moet erkennen, dat Gibraltar — ondanks de Britse tankgracht — verloren zou zijn geweest, indien Franco, behalve een dictator, ook een marionet van Hitler geweest was.

Het zal voor de Westelijke mogendheden, in het bijzonder voor Engeland, dat de Spaanse republikeinen welgezind is, moeilijk zijn de vorm te vinden, die een einde maakt aan de isolering van een deel van West-Europa. De Ü.N.O. heeft gesproken en de potentiële bedreiging van de vrede rust in de archieven. Zij kunnen vergelen en vergeten worden, indien de tijd dit toelaat. Maar de tijd dringt. De ontwikkeling in het Oosten is dynamisch. Een vazalstaat van Moskou aan Middellandse Zee en Noordzee zou de grootste triomf zijn voor de Kominform. Dit is het platform, waarop Madrid en Washington elkaar kunnen vinden. En de Francodicta- tuur ? De actie van Frankrijk en het besluit der Verenigde Volken hebben de basis van deze dictatuur verstevigd. Vrees en ge, krenkte trots doen vele Spanjaarden de dictator accepteren als het kleinste kwaad. De Spaanse democratie is een vraagteken. Zij was dit onder Zamora en Azana. Zij kan niet gebracht worden door „bevrijdingslegers". Zij kan misschien groeien in een Spanje, dat zich niet langer omringd weet door een vijandige wereld en dat in contact komt met de Westelijke democratieën.

De Volkskrant ■ "

22 Jan.

DE DRIE LANDEN TOT TOETREDEN UITGENODIGD

)■

Londen, 21 Jan. (A.F.P.). — De regeringen van Engeland en Frankrijk hebben besloten, Nederland, België en Luxemburg uit te nodigen tot een politiek verdrag, dat zou kunnen worden beschouwd als een uitbreiding van het indertijd te Duinkerken tussen Frankrijk en Engeland gesloten verdrag.

Het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken was nog niet bereid commentaar te geven.

FRANKRIJKS SLAPPE POLITIEK

Trouw

28 Jan.

De devaluatie van de Franc

De Franse franc onderging een devaluatie. Frankrijk kon niet meer concurreren op de wereldmarkt.

En nu verbreekt Frankrijk den samenhang, die er op het ogenblik is tussen de verschillende munteenheden, om te trachten op eigen houtje enige meerdere graantjes op de internationale markt mee te pikken.

Dat is — op het ogenblik dat het Marshall-plan moet gaan werken en het plan-Bevin aan de orde is — een gevaarlijke zaak.

Terecht waren de Engelsen over dit besluit der Fransen ontdaan. Want de plannen van Marshall en Bevin eisen internationale financiële en economische stabiliteit, in plaats van nationale vrijbuitelij.

EQP Engels blad, de „Daily Mail”, zag in het besluit der Franse regering dan ook den druk der communisten, die alles op alles zetten om het Marshall-plan te doen mislukken.

Monetaire wanorde is daartoe zeer dienstig.

De ervaring leert bovendien dat devaluatie in het ene land vaak devaluatie in andere landen met zich brengt. Men denke nog maar eens aan de omstandigheden, die Nederland er toe noopten in 1936 den gou

den standaard los te laten. Het ene land na het andere onderging toen de zuigkracht van het gedevalueerde Engelse pond. EIL toen ten leste ook de Zwitserse francs viel, was de gulden niet meer te houden.

Niet ten onrechte zijn de Engelsen beducht voor de gevolgen van deze Franse devaluatie voor het pond. En wat zou achter een devaluatie van het pond niet allemaal vandaan komen?

In de Franse monetaire politiek openbaart zich de Franse morele en politieke zwakte.

Frankrijk volgt den weg van den minstem weerstand.

De Franse franc wordt niet meegezogen door den val van een andere valuta. De Fransen beginnen zelf een monetair experiment om de economische moeilijkheden, waarin Frankrijk zit, te verlichten. Zij pakken de economische koe echter niet zelig bij de horens.

Dit is geknoei, dat, als het doorgaat in het Westen onvermijdelijk op een nog groter chaos uitloopt dan dien we nu reeds kennen.

Frankrijk lijdt nog altijd hieraan, datfi het geen krachtige regering heeft. Het heeft; enkele maanden geleden de communistische crisis wel bezworen, maar niet overwonnen.

De communisten spelen er nog altijd hun spel.

Een spel dat mogelijk gemaakt wordt door een halfbakken en beginselloos bevel.

BUITENLANDSE PERS

ZWITSERLAND

DER GRABEN ZWISCHEN OST UND WEST VERTIEFT SICH

Stalin: „In 6 Wochen stehen wir am Atlantik“

Stalin ist nicht Hitler. Ea wäre ganz verfehlt, den kühlen Rechner im Kreml mit dem Traumwandler des Dritten Reiches zu vergleichen. Militärische Prophezeiungen sind gefährlich, und es würde der ganzen Art Stalins widersprechen, einen Ausspruch, wie: „In sechs Wochen stehen wir am Atlantik“, in der Öffentlichkeit abzugeben. Trotzdem hat sich Stalin in diesem Sinne —

allerdings nur in privaten Gespräch — geäußert.

Als Benesch kurz nach dem Kriegsende zu einem Besuch in Moskau weilte und Stalin einen langen Besuch abstattete, kam er auch auf die zukünftige Form der neuen

tschechoslowakischen Armee und deren Verteidigungsanlagen zu sprechen. Stalin lächelte höflich, unterliess es jedoch vorerst die Frage Benesch nach dem Wert solches Verteidigungsanlagen zu beantworten, sondern er forderte ihn auf, mit ihm die neuesten Armeefilme über die modernsten Waffen der Sowjetarmee, die im vergangenen Kriege nicht mehr zum Einsatz kamen, zu besichtigen. Nach der Besichtigung der Filme, die auf Benesch einen grossen Eindruck machten, sagte Stalin „In einem kommenden Kriege befindet sich die Tschechoslowakei etwa 1000 Kilometer hinter der Front, Unsere Armeen werden Europa überfluten und in sechs Wochen Stellung am Atlantik beziehen“.

Diese Geschichte ist durch einen zuverlässigen Gewährsmann verbürgt, und sie gewinnt im Lichte, der neuesten Entwicklung: besonderes Gewicht. Es ist jedoch

vollkommen verfehlt, wenn man die Wiedererweckung der internationalen Zusammenarbeit der kommunistischen Parteien einfach als eine „Wiedergeburt der Kommunistischen Internationale“ bezeichnet. Die alte Internationale ist tot; sie hatte ihren Zweck erfüllt, und sie wird nicht mehr in der alten Form auferstehen. Die Gründung des Belgrader Informationsbureaus hat ganz andere Ziele. Es ist nicht damit getan, dass man das Schreckensgespenst der Weltrevolution an die Wand malt, sondern man müsste, um ein klares Bild der Lage zu erhalten, die neueste, zweifellos von Moskau inspirierte Entwicklung, unter dem Gesichtswinkel der historischen Entwicklung der Sowjetunion und im Lichte der marxistisch-leninistischen Theorien betrachten. Nimmt man »sich die Mühe, immer wieder auf diese Grundelemente der Sowjetpolitik zurückzugreifen, und begeht man nicht den Fehler, Lenin und seine Theorien einfach abzulehnen, sondern sie auch zu studieren, so wird man in der Beurteilung der anscheinend rätselhaften Politik des Kremls viel weniger Irrtümer begehen.

f. Die elastische Taktik der kommunistischen Politik

1. Greift man wieder einmal zum berühmten »Kommunistischen Manifest«, das vor 100 Jahren die soziale Struktur der Welt erschütterte, so findet man darin einen Satz, der wie kein anderer die Taktik des Marxismus' im politischen Kampf aufzeigt:

„Die Kommunisten kämpfen für die Erreichung der unmittelbar vorliegenden Zwecke im Interesse der Arbeiterklasse, aber sie vertreten in der gegenwärtigen Bewegung zugleich die Zukunft der Bewegung“.

Dieser Satz sagt alles. Demgemäss unterstützte Marx im Jahre 1848 in Polen die Partei der „agrarischen Revolution“, während er zu gleicher Zeit in Deutschland die extreme revolutionäre Demokratie unterstützte.

i Der geschulte Kommunist muss immer darnach trachten, die Synthese zu finden, die

1. den Bestand der Sowjetunion als Bollwerk des Kommunismus' in einer kapitalistischen Welt und dadurch zugleich *V' die „Zukunft der Bewegung“ sichert und

2. die „Erreichung der unmittelbar vorliegenden“ und erreichbaren Zwecke im Interesse der Arbeiterklasse fördert und in Einklang mit den Endzielen der Bewegung bringt.

£

Diese Taktik erzeugt natürlich die paradoxesten Widersprüche in der kommunistischen Politik, sowohl in der Aussenpolitik der Sowjetunion wie auch in der nationalen Politik der Kommunisten in den einzelnen Ländern. Nie lässt sich der Kommunist an einer bestimmten Stellungnahme zu \ einer politischen Frage festnageln. Man kann dies natürlich mit Leichtigkeit tun und

dadurch die scheinbare Charakter- und Gesinnungslosigkeit der Kommunisten demonstrieren; doch diese werden solche Vorwürfe lächelnd übergehen, denn erstens halten sie sich an die grosse von Marx, Lenin und Stalin vorgezeichnete Linie und zweitens handeln sie getreu dem Grundsatz, dass der Zweck* die Mittel (und Wege) heiligt. In Nebenfragen wird der Kommunist hundertmal bedenkenlos von einer einmal eingenommenen Stellungnahme abweichen, und es ist ein aussichtsloses Beginnen, die Kommunisten bei einer einmal eingenommenen* Stellung zu behaften. Aendert er seine Ansicht, seine Taktik, so erklärt er einfach: Nicht ich, sondern, die Verhältnisse haben sich eben geändert; veränderte Verhältnisse diktieren eine veränderte Taktik.

Eine andere Moral

Diese Lehre erzeugt eine Moral, die nichts mehr mit unseren althergebrachten Begriffen zu tun hat. Erinnert man einen Kommunisten an den Pakt mit Hitler und an den freundschaftlichen Händedruck Stalins mit Ribbentrop, so wird er fragen: Hat Stalin dadurch nicht den Krieg gewonnen? Hat er dadurch nicht die Zeit gewonnen, die er brauchte, um den Verteidigungskrieg gegen den von ihm klar vorausgesehenen Angriff Hitlers führen zu können? Erinnert man ihn an den Angriff auf Finnland, so wird er ähnlich antworten: Stalin hat den Krieg vorausgesehen; Finnland wäre ein Bundesgenosse der Nazis gewesen — es war im Interesse der Verteidigung der Sowjetunion nötig, in Finnland bessere strategische Ausgangsstellungen zu sichern!

Man mag über einer solche Einstellung denken wie man will — sie ist vorhanden, und man muss damit rechnen.

Die Auflösung der Komintern im Jahre 1943 konnte keinen geschulten Kommunisten überraschen. Die Komintern war ganz einfach überflüssig geworden. Die einzelnen nationalen Parteien mussten sich notgedrungen de« sehr verschiedenen Aufgaben zuwenden, wie sie sich in den verschiedenen Ländern stellten. Eine zentrale Leitung wurde nutzlos und hinderlich. Ausserdem gab es ja immer noch genug Mittel und Wege, die führenden Köpfe in den einzelnen Ländern zu orientieren. Wenn man aber heute sagt, die damalige Auflösung der Komintern sei eine Farce und ein unehrliches Spiel oder eine freundliche Geste gegenüber Roosevelt gewesen, so ist dies eben wieder nicht richtig, denn die Auflösung entsprach ganz einfach den politischen Notwendigkeiten. Sie war insofern also durchaus „ehrlich“ gemeint, als Moskau erkannte, dass die wichtigste Aufgabe der kommunistischen Parteien die loyale Unterstützung der nationalen Befreiung von den deutschen Unterdrückern war, und dass daneben jede andere politische Aufgabe zurücktreten musste — im Interesse der Weiterentwicklung des Sozialismus', der ja unter den Nazis keine Möglichkeiten mehr gehabt hätte, und im Interesse des „Vaterlandes aller Werktätigen“, der Sowjetunion.

Die kommunistischen Parteien leisteten in der Folge auch unbestrittene, wertvolle Beiträge und grosse Opfer bei der Befreiung ihrer Länder. Nicht umsonst heisst die Kommunistische Partei in Frankreich „die Partei der Füsilieren“ — aber die folgende Erkenntnis ist ebenso bedeutsam: Der Krieg und noch mehr der Friede gestaltete sich nicht ganz so, wie man sich dies in Moskau vorgestellt hatte. Der bekannte Kommunist Ch. Mafiero hat dies sehr einfach erklärt, als er schrieb:

„Amerika und England sind mit dem Ausgang des zweiten Weltkrieges unzufrieden. Er hat ihnen nicht die erträumte Alleinherrschaft über die Welt gebracht. Die Sowjetunion und die kommunistischen Bewegungen (man beachte die Identifizierung!) haben in der Welt einen beispiellosen Aufschwung genommen.....“

Die letzte Feststellung ist zweifellos richtig, und es ist verständlich, dass Moskau den Aufschwung der kommunistischen Bewegungen in aller Welt mit Befriedigung betrachtete. Dieser Aufschwung aber wurde abgebrems — und warum? Die Erklärung gibt ebenfalls Mafiero, wenn er sagt, dass die „politischen Romantiker Churchill und Truman, die sich neben der grossen Gestalt Roosevelts wie politische Zwerge ausnehmen“, eine Politik des Hasses gegen den Sozialismus führten, während Roosevelt eingesehen habe, dass der Sozialismus nicht mehr geschlagen werden und nur eine freundschaftliche Politik der Zusammenarbeit mit der Sowjetunion den Weltfrieden sichern könne. Unter der „freundschaftlichen Zusammenarbeit“ versteht aber Moskau zweifellos auch die freie Entwicklungsmöglichkeit für alle kommunistischen Parteien im Ausland.

Und wieder einmal haben sich die Verhältnisse geändert. Roosevelt ist tot. Andere Kräfte beherrschen die Politik Amerikas, Kräfte, die gewillt sind, der weiteren Ausdehnung des Kommunismus Halt zu gebieten. Zwei Welten sind aufeinandergestossen, und man vernimmt schon das ferne, dumpfe Grollen eines gefährlichen Gewitters, eines Gewitters, das unabsehbare Folgen haben würde.

Moskau reclinert mit dem Krieg

Die Situation ist klar; die Fronten sind abgesteckt. Russland rechnet mit dem Krieg, getreu der Lehre Lenins, der den ersten Weltkrieg voraussah und auch seine Ansicht über die darauf folgende weitere „Reihe von imperialistischen Kriegen“ in seinem Referat „Proletariat und Krieg“ mit folgenden Worten festgelegt hat:

„Der Kapitalismus hat seine höchste Form erreicht..., es wird ihm zu eng in seiner Hülle..., er exportiert nicht mehr nur Waren, sondern bereits Kapital..., der Kampf geht um die Teilung der übriggebliebenen Teile der Welt..., es wird mehrere solcher Kriege geben...“ . Wenn man heute nüchtern feststellt, dass Amerika und Russland mit der Möglichkeit.

eines Krieges rechnen, dann ist dies keine Schwarzseherei, sondern eine Feststellung von unumstösslichen Tatsachen. Trotzdem hat die Sowjetunion alles Interesse an einer langen Friedensperiode, und Molotow, der „Mann mit dem eisernen Hintern“, wie ihn selbst seine russischen Parteifreunde bezeichnen, wird, wenn es den Interessen der Sowjetunion entspricht, eine erstaunliche Nachgiebigkeit und Elastizität an den Tag legen. Nichts wird ihn aber hindern, vorläufig an die äusserste Grenze des Möglichen zu gehen. Man kann den Männern im Kreml vieles nachsagen, doch über schwache Nerven verfügen sie nicht. — Spöttisch sagte Ötalin:

„Die Atombomben können Menschen mit schwachen Nerven einschüchtern, aber sie können den Ausgang des Krieges nicht entscheiden, weil sie zur Erreichung dieses Zieles absolut ungenügend sind.“

Ausserdem sind die russischen Militärsachverständigen der Meinung, die Atombombe sei für die Sowjetunion auf Grund ihrer geographischen Beschaffenheit weit ungefährlicher als eine schwere Brisanzbombe in das Häusergewirr einer nordamerikanischen Grossstadt. Trotzdem wird in „Atomgrad“, wie die sibirische Stadt, in der rund 40.000 Arbeiter und Wissenschaftler fieberhaft an der Atomforschung arbeiten, genannt wird, sicher alles getan, um bei einer eventuellen militärischen Auseinandersetzung auch mit der „Erfindung unseres Zeitalters“ antworten zu können.

Was will das Belgrader Bureau?

Die vorläufige Funktion des Informationsbureau in Belgrad ist zweifellos eine rein propagandistische und informatorische. Ausserdem bedeutet die Neugründung der Komintern natürlich eine Heerschau und Demonstration der verfügbaren Kräfte gegen den „Imperialismus“. Je nach der politischen Entwicklung wird es bei dieser Funktion bleiben. Die zweite Phase besteht selbstverständlich in einem Anschluss der kleineren kommunistischen Parteien. Das Gerippe der „Grossen Neun“ ist da; der Ausbau des Hauses kann erfolgen. Die dritte Phase, die wiederum erst bei einer weiteren Verschärfung der internationalen Lage in Kraft treten wird, ist die Vorbereitung des aktiven, unter Umständen illegalen Kampfes der militanten Kommunisten im Falle eines Krieges der Sowjetunion mit Amerika.

Der vergangene Krieg hat eindrücklich genug die Macht von gut organisierten Partisanenverbänden erwiesen. Die Kommunisten in den europäischen Ländern sind heute nicht nur Angehörige einer politischen Partei, sondern sie sind zum grossen Teil auch gut ausgebildete Soldaten und Partisanen. Sie wurden mit der „stärksten Armee der Welt“, den Armeen Hitlers fertig; warum sollten sie nicht, diesmal mit Unterstützung einer ändern Grossmacht, auch mit den Amerikanern fertig werden? So sieht der Kreml die Lage, und auf Grund dieser Gesichtspunkte handelt er. „Sie und Er“ (Zürich).

CAN FRANCE AGAIN BE A GREAT POWER?

Foreign Affairs

By André Géraud („Pertinax“)

Finance ceased to be a free agent in international affairs on May 10, '40. On that fateful day, her armies under Gamelin crossed the Belgian frontier and rushed northeast to meet the Nazi attack.

Since then France has not regained a position of even relative steadiness and power; Today her national production has probably regained more than 80 percent of the 1938 level, but this result has been mainly achieved by the scattered efforts of individuals. Solid monetary and financial foundations have not yet been laid and organic reconstruction is still to come. The moral scars left by the invasion are perhaps even more terrible than the physical wounds. The élites which guided the French nation ten years ago are gone, discredited beyond hope of rehabilitation. One result is that often mere amateurs are trying their hands at the helm.

The French Navy now consists of 300,000 tons, about half the total before her best warships were sunk in the port of Toulon or lost in the criminal defense of North Africa against the American forces. The bulk of the French Army is formed by the divisions equipped on Lend-Lease which are keeping watch over the Empire overseas or garrisoning the French zones in Germany and Austria. Whether in an emergency the 70 or 80 divisions that France is supposed to be able to assemble could be provided with enough weapons to make them effective is problematical. French factories will start producing material for an airforce in 1950 or 1951 not before.

As a factor in power politics, then, France counts for very little; and power is the determining factor in international relations. League of Nations or United Nations notwithstanding, the influence which any nation commands is in relation to the amount of physical force it can gather. France's weakness offers a danger not only to the French people but to the world at large. Perhaps I might even say that when France is prostrate the spiritual patrimony of many men beyond the French borders is impaired accordingly.....

The impotence of French diplomacy was strikingly shown shortly after Liberation. Hardly had General de Gaulle set up his régime on metropolitan territory than he decided to sign a treaty of alliance with Russia. Today we know more about General de Gaulle than we did in 1944. His personal hostility to Communism in all aspects has become patent. The fact that the treaty of alliance with Soviet Russia took precedence in his mind over the treaty of alliance with England (which, in practice, would have involved a bond of alliance

with the United States) can be accounted for only by the very vivid memory he kept of the high-handed treatment which both President Roosevelt and Prime Minister Churchill meted out to him time after time.

General de Gaulle went to Moscow in December 1944, and there put his signature to the France-Soviet pact in the belief that through Russian support France would quickly get a position of something like equality in the councils of the great coalition. His expectations might have been fulfilled and diplomatic solidarity between the two allies, Russia and France, might have come to be practised had the head of the French Government showed greater pliancy in his dealings with Marshall Stalin and Mr. Molotov. It is well known that the French guest and his Russian hosts disagreed on the merits of the Polish Lublin Committee, that de Gaulle refused to extend provisional recognition to it and thus marred Russian calculations.

Within a few weeks de Gaulle paid a heavy penalty. In February, on his Soviet ally's pressing demand, he was left outside the Yalta Conference. This was a precedent: France also did not enter the Potsdam Conference which met five months later. With a single stone the Russians thus killed two birds. They not only taught de Gaulle a lesson on the necessity of displaying flexibility, by keeping him away they also made it much easier to achieve their own and Poland's desires in the location of Germany's eastern frontier.

If General de Gaulle or a representative of French interests had shared in the territorial discussions at Yalta and at Potsdam, the problem of the Ruhr would not have been deliberately ignored for so long. And pointed objections would certainly have been raised against the inordinate transfer of territories and populations in the east, which have the effect of shifting westward towards France the center of gravity of German power, German nationalism! and German plans for revenge wherever they happen to take shape.....

The ideas entertained in Washington as to Germany in 1945 were far more "plastic" than they are today, and the British monopoly, in the Ruhr had not yet been consolidated. Furthermore, it would have been impossible for the State Department and the Foreign Office then to throw out the French scheme of international control and Allied management of the Ruhr industries on the pretext later offered, i.e. that the amputations suffered by Germany in the east were so drastic as to forbid the Allies from introducing far-reaching changes in her western frontier. At any rate, Frenchmen would have been spared the sight of their diplomats knocking at doors in London, Washington and Moscow, and unable to get any real hearing. 'How many times did French diplomacy endeavour-'

to have the whole question of the Ruhr put on the agenda of a four-Power meeting! How many times was it rebuked or cajoled-4nto accepting postponement!

.....German coal is the mainspring of French reconstruction, but all redress of our grievances in this respect was denied us until the British failure to increase the productivity of German coal fields to anything like a decent percentage of the prewar figures aroused American attention. Such technical conferences as the one"which took place at Essen in April 1946 between British and French experts bristled with heated words. All through 1945, 1946 and 1947, it seems true that not a single international discussion on German affairs has led to the adoption of a French proposal of importance. Seldom has anyone found it worth while to return a' full answer.

This painful state of affairs is resented by any French minister awake to the contrast with a past not so remote. But it is

when the ominous signs of an eventual conflict between the United States and Britain on one side, and Russia on the other, become unmistakable that France's inability to assert herself becomes tragic...

.....A feeling of uneasiness amounting sometimes to discouragement may be noticed in the men responsible for France's destiny. Russia may be a big question-mark to. them, but nonetheless, they consider that all the possibilities of arriving at compromises are not being methodically exploited. They see American-s and Britons err consistently in their judgment on French and German affairs. They are afraid lest the problems, of Russian affairs do not find the Anglo-Saxon leaders sufficiently experienced and surefooted. It is natural that Frenchmen should have to play second fiddle to the great virtuosi of the day; the trouble is that they can hardly follow the virtuosi's reading of the score.....

Wbrdt vervolg

WHAT EUROPE IS DOING TO HELP HER RECOVERY

The New York Times

11 Jan.

By Raymond Daniell

.....Now that Congress is considering the Marshall Plan for European recovery, it has" been suggested that the committee of sixteen nations which last summer formulated the report of Europe's needs might reconvene. Thé purpose would be to draw up a report on the „self-help" aspects of the program

.....To discover what steps are being taken in sixteen countries to carry out the recovery program, „The New York Times" conducted a survey in countries directly concex*ned with the Marshall plan.

Britain. Besides increasing coal production. Britain has curtailed imports of food and consumer goods still further, and efforts are being made to increase acreage under cultivation with emphasis on grain in order to reduce demands on the Western Hemisphere for daily bread.

Ireland. Ireland, after an enforced shift from cattle-raising to wheat-growing during the war, is planning to return to production of protein foods as soon as world conditions permit. As its part of the self- help program, Ireland is going back to production of beef, mutton, pork, bacon and eggs, depending upon the United States for purchases of two-thirds of its wheat and for adequate supplies of fertilizers, machi- ' nery and oil.

France. In Fi'ance'the problem is to curb the inflationary trend which has dislocated prices and wage scales and put the few

goods available on the market beyond the reach of ordinary workers. New taxes have been voted, and imports of food to compete in price with food domestically produced have been proposed as a means of restoring an economic equilibrium.

With less coal and fewer locomotives and cars than they had in 1938, French railroads are hauling more freight than prewar. Great hydroelectric plants are being built in the Alps and in Normandy to reduce industry's demand for coal. Recent production figures show that workers and factories -are producing about 90 per cent of pre-war despite the strikes.

Italy. Next in importance to Britain and France for the Marshall Plan is Italy. Italian plans contemplate, -reduction of food imports from \$336 million last year to- \$2-70 million this year and increasing agricultural exports by 150 per cent and industrial exports by 50 per cent.

So far as industrial activities are concerned, the Interarinisterial Reconstruction Committee and other Government agencies favor development, especially of engineering trades and chemical and woodpulp production, which in 1951-52 should reach 150 per cent of the pre-war level.

Austria. Austria hopes that with American help she can export electric power, wood, paper, metals and textiles to an amount of about \$1 billion.

Austria could export almost half- her annual production of 800,000 tons of petroleum if the, Soviets loosened their grip on the Zistersdorf fields.

Low Countries. The Low Countries have made progress toward getting back on their own feet. More important than their own economic recovery, however, in the view of many observers, is the fact that they have achieved the first real post-war success in Western Europe in the Benelux tariff agreement, which became effective on Jan. 1. These countries are also conducting studies designed to bring about a full economic union.

Switzerland. Switzerland's ability to play a full role in European recovery depends on elimination of trade barriers within Europe. The Swiss themselves are overextended in credits to neighbors; they gave emergency help to France, Czechoslovakia, Austria and Italy. The Swiss fear that further credit extension would aggravate their own inflation problem.

Sweden, Norway and Denmark. Both Sweden and Norway need dollars and the things dollars will buy, such as fuel, raw materials and machinery. Given dollars, their leaders are confident that they can not only help themselves but help others. Norway's industrial production is greater than pre-war,

but like Sweden she has an unfavorable trade balance of several hundred million dollars. Drought and the poor harvest hurt recovery programs in both countries, as well as in Denmark, which last year was forced to import wheat and ration bread.

Greece. In any estimates Greece probably must be regarded as a liability even beyond the four year period envisaged by the Marshall Plan. The chief reason is that instability of the Government and the threat of foreign invasion in support of domestic Communists make Greece a poor risk for private investors. The Greeks prefer to put their money into gold rather than into longterm investments.

Turkey. Turkey will not be so much of a liability, but she won't be much more of an asset. Self-sufficient in all foods except tea, coffee and cocoa, the Turks have enough coal and lignite to keep industry going and produce enough textiles to keep themselves decently clothed. Turkey's problem is not one of more production to meet domestic needs but, in the view of foreign observers, to increase efficiency and avoid waste in order to leave a margin for export.

PROBLEMS OF CONGRESS 1948

The New York Times

4 Jan.

.....The two great problems are aid to Europe and the domestic fight against inflation. Obviously these are interconnected. Foreign aid will have an inflationary tendency because it will increase the demand for a limited supply of goods. But this effect should not be overrated. The European Recovery Plan, as proposed by President Truman, would take about 3 per cent of our current national income, some of which might later be repaid. It would result in an export surplus considerably less than that of 1947. "It is absurd to suppose that we cannot carry this load without sending ourselves into an inflationary skitter. We can if we want to.

Moreover, we may do more to combat Inflation if we aid Europe, and aid Europe adequately, than if we skimped and shirked this task. Inflation is not a purely domestic ailment. On the contrary, it is connected with the economic condition of the world. If Europe could be restored to full productivity, if European goods again went in their pre-war quantities into the world markets, if normal trade between this country and European countries could be restored, then our own economy would be in a healthier condition. If, on the other hand, we leave Europe disorganized and unproductive we can be sure that our foolishness will have evil effects on ourselves. Another great depression might be one of these effects. A depression would be deflationary. But do we want to stop inflation in that way?

..... The decision is not whether we are going to do something to keep democracy alive in Europe. It is whether we are going to do enough, soon enough, in a sensible way. These are days when words alone mean little. Rumania becomes a republic—we do not think this means democracy. Italy's republican constitution is promulgated—it offers a hope for democracy. Britain remains a monarchy, but there is no doubt that the common people there are in the saddle. We call ourselves a democracy, and despite some flaws in the picture that is what we are. What we have now to demonstrate is that a democracy can have a constructive and far-seeing foreign policy. And this cannot be done by resolutions. It must be a scientifically made, popularly approved, entirely measurable thing

..... Beyond the basic issues of inflation and foreign aid there is another issue. It is simply whether democracy, as conceived in this and other nations of the Western World, is to spread or contract, rise or decline. It is not safe here unless it is assured in at least a controlling area of the whole world. It must be vigorous. It must crusade. It must grow. To do this it must regain some of the splendid vision of the Declaration, the Bill of Rights and the Gettysburg Address. We hope this vision exists in Congress and that a majority in both Houses will rise and proclaim it. These months are critical. This is no time for little men or little motives.

KASHMIR

TESTS FUTURE OF INDIA AND PAKISTAN

By Robert Trumbull

Less than five months after the constituting of a free India in the form of two dominions—Moslem Pakistan and Hindu India—the two countries are on the verge of war over the issue of Kashmir, a Princely State that adjoins the northern borders of both nations.

Dublin Opinion (Eire)

The New York Times

11 Jan.

The question has been referred to the Security Council of the United Nations, but meanwhile India and Pakistan are engaged in a small-scale war in the cold, mountainous country that abuts on Tibet, China and Afghanistan and comes within twenty miles of the Soviet Union. Kashmir's strategic position is advanced by India as the reason for her intervention in the local fighting that broke out in October.

Relations between the two dominions now depend upon India's forbearance. Should India decide to attack bases in Pakistan where invaders of Kashmir are massing and drawing their supplies, the situation will be tantamount to war, although it is unlikely that a state of war will be formally declared.

At this moment it appears likely that India will withhold her hand in the hope of early action by the Security Council. However, observers here are skeptical that the U.N. can accomplish a solution.

Relative Power

In the event of all-out war—or what would amount to war—the eventual outcome would undoubtedly be victory for India. This dominion has all the major industries of the subcontinent, possesses greater international monetary credit and has an army of about 200,000 against an army of 55,000 to 60,000 in Pakistan.

Neither dominion is equipped to wage modern warfare; but after all that is a comparative matter. Poor as they both are in military power, India has the greater share. And 90 per cent of the ordnance factories of the two dominions are in India.

Pakistan's present wealth is in food and cash crops—cotton, tobacco and jute. Almost all industrial output, including steel and coal, is concentrated in India. That

dominion has at least 90 per cent of both nations' resources that could be converted to war purposes.

Of course, it seems utterly mad that either dominion should contemplate war. No matter who won victory in the field, both countries would reap only economic and cultural ruin. Yet war is in the air.

Start of Conflict

The Kashmir battle began about the middle of October, when Moslem tribesmen—Pathans, Mahsuds, Afridas and Wazirs from the bleak nomad's land beyond Pakistan in the North-West frontier province—entered Kashmir State. In the early days of the conflict they were little more than a rabble, interested primarily in loot and rape.

They were capably commanded—presumably by officers on leave from the Pakistan Army—but their officers soon lost control of the unruly elements, and that is why the rich Kashmir Valley was so easily defended by the sparse Indian forces.

Kashmir at the time was undergoing internal upheaval. The ruler, Maharaja Sir Hari Singh, a personally charming despot, was faced with a popular movement headed by one of the sheiks, Mohammed Abdulla, whom the Maharajah had recently released from imprisonment for sedition.

Abdulla came to Delhi and lived with the Indian Prime Minister, Pandit Jawaharlal Nehru, a fellow Kashmiri, and was plainly campaigning for accession of Kashmir to the Union of India.

Although the ruler is a Hindu of the Dogra tribe, three-fourths of his 40,000,000 subjects are Moslems. It had been generally assumed that the State should accede to Pakistan, both because of this religious grouping and because the greater length of its border adjoined the Moslem dominion.

Acceded to India

However* when the tribesmen approached the quaint and beautiful city of Srinagar, the capital, Maharajah Sir Hari Singh quickly acceded to India—which meant his turning over to the dominion the control of defense, communications and foreign affairs—and requested Indian military help. He himself fled to his winter capital in the southern Province of Jammu in a convoy loaded with jewels.

By dawn the next day, India, having accepted the accession, was flying troops to Srinagar. Very soon her strength in the Vale of Kashmir, manned and supplied entirely by air, was about that of a brigade..

Control of the State

India accepted Kashmir's accession provisionally on condition that the people of the State should decide subsequently on their nationality, presumably by plebiscite. Meanwhile, an emergency administration was formed under Indian auspices with Sheik Abdulla as administrator.

Abdulla, while a Moslem, is an ardent supporter of the predominantly Hindu Congress Party and is an Indian Nationalist, which is to say he is anti-Pakistani.

A curious situation now exists in the State. Maharajah Sir Hari Singh's appointed Ministers are still in office but SCheik Abdulla is running the country with an administration of his—or India's—choosing.

The Indian brigade cleared the main bodiep of tribesmen from the Vale of Kashmir, one of the world's richest regions populated by some of the world's poorest people.

Now the theatre of action has shifted to the Province of Jammu. There the Indian forces, at division strength of about 15,000 men and supplied somewhat precariously by road, have suffered reverses.

The tribesmen, reinforced by-local insurgents against the Maharajah's rule and about three battalions of deserters from the

ruler's ineffective State Army of 10,000 men, have become a capably commanded, disciplined force with machine-guns and 3.7 howitzers. They are uniformed and have motor transport. The force, by Indian Government estimate, numbers 50,000 men.

Prime Minister Nehru in a recent press conference said (that another 100,000 tribesmen were concentrated in Pakistan in camps near the Kashmir border. *tle said he had information that they were being trained and equipped by the Pakistan Army.

Pakistan Denial

Pakistan, 'of course, denies all this. But no one in Pakistan has yet answered the question of whefe the raiders get gasoline, which is a scarce, rationed commodity in both dominions

^ Coming down to practicalities, if Pakistan, now attempts to divert or try to stop the raiders of the Azad Kashmir Government, she may lose the rather delicately suspended support of 4,000,000 tribesmen on her North West frontier in the zone between Pakistan and Afghanistan. Also, the myriad truculent tribesmen inside her borders might turn against Lahore, Peshawar and other Pakistan cities for loot denied them in Kashmir.

Any country would find these fierce, fanatic fighters a handful. The British controlled them only by bribery.

Pakistan has undertaken to carry on this „financing”, which amounts to about \$300,000 a year iri direct subsidy, plus road building and other projects amounting to more than \$12,000,000.

There is some doubt that the Moslem Dominion, which is in temporary financial straits, will be able to carry out this commitment..

Pakistan has withdrawn her own troops from frontier positions long occupied by the British and is appealing for tribal friendship on the basis of the common religion and cultural affinity.

INDIA'S "BROWN-SHIRT BRIGADES"

By Andrew Roth

« Pandit Nehru, Mahatma Gandhi, enlightened members of the Indian government, and foreign observers are concerned about the emergence of a number of fanatical communal groups in the wake of the recent Hindu-Moslem clashes. Some of them openly call for the elimination' of Nehru and other tolerant, modern-minded members of the government, the conversion of India into a 100 per cent Hindu state, and a declaration of war upon Pakistan. Pandit Nehru has described them as the „Brown- Shirt Brigades”, and indeed they bear a strong resemblance to the Hitler storm troops. Like the storm troops they are largely recruited from the frustrated lower middle class and use the technique of the

„big lie”. No false statement about the Moslems, or even their non-Moslem opponents, is too foul for them if it serves to inflame the passions of the Hindu community and foster the war mentality.

The best-known of these groups is the Hindu Mahasabha, or Hindu Conference, which has a member in the present government. Another is the Hindu Student Federation. But perhaps the most dangerous is the Rashtriya Sevak Sangh, or National Service Organization, a body somewhat like the Hitler Youth but as secret and ritualistic as the Ku Klux Klan; the real name of its leader is not generally known. Many observers see these groups as a lunatic fringe which has come to the fore

because of the tense situation, but in Germany in the twenties Hitler and his accomplices were discounted, as were the young army officers who helped convert Japan into a dangerous war machine. .

Not one of these organizations is 'i^rong numerically or politically. The Hindu Ma- hasabhaf; which is the oldest and most closely knit, took a bad beating in the last elections. But it is capable of exercising considerable pressure on Congress through its many orthodox Hindu suppoi'ters. Some of the wealthy Hindu industrialists, including one of the Birla brothers, are reported to be supplying substantial funds.

A number of newspapers are under the influence of these groups. Some, like New Delhi's Hindu Outlook, are rabidly against the government. Others are nominally Congress supporters but emphasize an intensely communal outlook and distort the news to suit their purposes. Most Indian newspaper's are no more impartial about Moslems and Pakistan than the Hearst papers in America are about Communists and Russia.

The attitude of the Brown-Shirt Brigades toward Mahatma Gandhi shows how fanatical they are. The Mahatma, as everyone knows, has long opposed certain aspects of Hinduism, especially „untouchability”, and like every Indian with any humanity he has been deeply shocked by the recent riots.

The Hindu Outlook says of him, „Complete annihilation of everything that is Hindu is the underlying theme of all his utterances and actions”. He has also been accused of implying that „the Hindus were the aggressors in East Punjab and hence should not complain of the Moslem atrocities in West Punjab”. His Calcutta fast is ridiculed: „No one attaches any serious importance to Gandhi's fasts because everyone knows, that they have only stunt value”; all this because he tried to keep Cacultta Hindus and Moslems from flying at each other's throats.

Gandhi is even criticized for advocating the use of Hindustani as a lingua franca for all India. Hindustani is a combination of Urdu, which has a ' Moslem base, and . Hindi, which has a Hindu base. The extremists want Hindi to be the sole language of India.

If the communal fanatics dislike Gandhi and refer to him as a „freak of nature”, they loathe Pandit Nehru and call him the „evil genius” of India. Some of the Sikhs in East Punjab, who are linked with the extremist Hindu groups by their hatred of Moslems and of those who want to live in peace with Moslems, even talk of „doing an Aung Sang to Nehru”, that is, getting him out of the way by assissi- nation as Aung Sang was got rid of in Burma.

Nehru is, of course, very much more vulnerable to attacks by orthodox Hindus than' is Gandhi! A Socialist and agnostic,

he was obviously embarrassed during the Independence Day celebrations on August 15 by some of the Hindu ceremonies performed over him. Furthermore, Pandit Nehru, one of the acknowledged masters of the English language, is much more at home in Urdu than in Hindi, as is plain from his radio talks.

The fierceness of the campaign against Nehru is due to the fact that he is the least communal-minded of the Indian government leaders and has no considered religion in making his appointments. He would solve India's problems by economic and social advances rather than by a retreat to communalism. He hoped that after India became a dominion he could turn his attention to agrarian reform and other aspects of modernization. Instead, he has been occupied with trying to prevent further murderous outbursts and with caring for the victims. On one occasion, in Connaught Circus, the very center of New Delhi, he personally rescued two Moslems girls from a band of Sikhs. Naturally he is anathema to, the extremists.

Nehru is also blamed for supporting Indonesia, - which will be a 9 0 per. cent Moslem state. -

Nehru is not only attacked directly but also through his sister, Vijaya Lakshmi Pandit, now ambassador to Moscow and delegate to the United Nations. The most recent issue of the 'Hindu Outlook accuses her of being responsible for Pakistan. One must read the actual words of the newspaper to appreciate the tortuous logic and the scurrilous implications of this lying charge.

The Brown-shirt Brigades have also been campaigning to eliminate all Moslem from the Iijdan government, including some who are supporters of Nehru.

As yet the Hindu extremists have obtained only one post in the Cabinet-the Ministry of Industries and Supplies, which has gone to the Mahasabhaist, Dr. S.P. Mukerji. If they succeed in elimating Nehru and installing a premier and ministers to their liking, they will try to convert India into a „completely Hindu state”. In this state all the Hindu religious beliefs, including the sacredness of the cow and the untoucha- bility regulations, would become state doctrines, and professing Islam would be an unlawful act. The Brown Shirts want this Hindu, state „to put itself on a war footing immediately”. They have already advised the government to „prepare the country for war with Pakistan” and demanded that it „impose conscription and recruit all young Hindus to the army”. One contributor to a recent issue of Hindu Outlook, after repeating a number of typical fabrications and exaggerations, wrote, „I beseech you to consider the above facts and start preparations to meet the danger by immediately organizing the Hindus for jihad (religious war).

„The Economist” (Londen).

MEN WANTED

This cartoon appeared recently in the British magazine Punch:

„Why, Colonel Potter- What keep*
you out off overalls?”

✓ The cartoon symbolizes Britain's postwar effort to channel her people into „essential” activities—jobs contributing to the production of goods which can be exported and thereby reduce the island's trade

deficit. Last summer Parliament gave the Labor Government authority to fill essential jobs by a compulsory manpower draft. The Parliamentary action was unprecedented in British peacetime history.

Last week the Government took a big step toward using its new power. It began the compulsory registration (for possible draft at a later date) of persons in three categories: (1) Street vendors, newsboys, bootblacks, and others similarly employed; (2) Employees of nightclubs, poolrooms, carnivals and similar enterprises; (3) Persons generally who are not „gainfully employed.”

In the registration the Labor Ministry's employment offices are compiling record of the type of employment and the skills of each person affected. Last week was devoted to category No. 1. This week it is category 2's turn. Next week comes category 3 (limited at this registration to men from 18 to 25, women 18 to 21).

Category No. 3 is the one in which, many British working men are most interested. It includes most of the nation's „spivs,” „drones,” and „eels”—persons who live by their wits on the borderline of crime, or who loaf on inherited incomes. Such persons range all the way from the characters in fancy checkered ties and gold stickpins who lounge around Piccadilly Circus to a few members of the British nobility who have no gainful employment. ■

 ENGELAND

GOOD OFFICES AT BATAVIA

The „good offices” of the Uno Commission of three, which has come between the Dutch and the Republicans in Indonesia, are having very much the effects that were foreseen. In the talks on board the „Renville” off Batavia, now entering their fourth week, the Belgian delegate is pro-Dutch and the Australian is pro-Republican. The American appears to falter between good-hearted sympathy for the „nationalists” and hard-headed acknowledgement of two facts: that short-term American interests call for friendship with the Dutch—in Europe as well as in South-East Asia—and for the quickest possible return to normal planting and trading of the products of the Indies. The effect of these division on the Dutch is to fortify their natural obstinacy and tempt them into legalistic quibbling, which gains them the time they feel they need to get their own way. On the Republicans the effect is, to make them pitch their demands high, to keep „moral considerations” well to the front and hope that Uno's influence and American opinion—a very different, thing from State Department policy—will see them through.

The Dutch are emboldened by the success of their policy of divide and rule, and by the deteriorating military position of

the Republicans. Their Prime Minister, Dr. Beel, felt strong enough during his recent visit to Indonesia to threaten the Republicans With an ultimatum: come into the

United States of Indonesia on our terms or you will lose whatever position you have gained. Time is clearly on the side of the Dutch. The Republicans would do well to realise: how the movement of opinion in Holland has been affected, not only by the irresponsibility of some of their leaders and the atrocities of some of their wild men, but also by European events which have strengthened the politicians of Right and Centre. Of the Republicans' chief supporters Australia has retired from the Security Council and India failed to get on to it. They starid therefore to gain little by tactics which would force the goodwill commission to refer the question back to the Council.

The interested Great Powers would certainly not try to force the Dutch to concede the Republican demand for a special indepent status in the United States of Indonesia. But they probably would be prepared to offer an international guarantee of the Republic's „integrity” within a federal state sponsored by the Dutch. The dilemma of the Dutch is a tragic one. They

d&r© not los© their .gilp on „the cork by which Holland floats.” By defying: international opinion and the findings of Uno— like Jugoslavia and Bulgaria—and by using force quickly and ruthlessly now, they could probably win a short respite and get American capital to help them in the Indies.

But in the longr run the strength of Asiatic nationalism would be too much for them. What has happened in India and Burma is an organised retreat from imperialism in which the Dutch cannot afford to get left on their own.

(„The Nation”, New York),

MAIAKKA

DEVELOPMENTS IN INDONESIA

The Straits Times (Singapore) 27 Jan.

Towards new Indonesia

The disappointment aroused last week by news of a fresh deadlock between the Dutch and the Republicans in Java has quickly given way to relief, the UNO Committee of Good Offices having announced on Sunday that the Republic had accepted unconditionally the agreement signed on board U.S.S. Renville on January 17. The main point in dispute was the clause in this agreement which provided that Holland should maintain its sovereignty during the transition period, after which it would hand over its sovereignty to the United States of Indonesia.

When the Shariffudin Government¹ fell on this issue it looked as if a fresh and\ disastrous crisis would arise and as if all' the good work done through UNO mediation might be undone. The UNO Committee has rendered invaluable service once again by clearing up this difficulty so promptly at Djokjakarta, but the immediate reaction of the more extreme elements in the Shariffudin Government is a warning to the Dutch of what they must expect if they attempt to enforce their legal sovereignty over the independent Djokjakarta Government during the political negotiations that are about to begin, and during the longer period that must elapse before the transitional regime is replaced by the full- fledged United States of Indonesia. The worst thing that could possibly happen, from the Dutch point .of view, would be to drive the Republicans underground, and the only way to avoid that is to maintain relations with a formally recognised government in Djokjakarta and to utilise the moral authority of UNO to see that agreements are observed by that government. '

The Dutch are pushing forward steadily with the policy which they announced at Lake Success last August, when they reaffirmed to the Security Council that „their purpose was none other than to re-shape the Netherlands Indies into a new Indonesia as a sovereign and democratic federation, a member in its own right of the United Nations and joined with the Netherlands, Surinam and Curugao in a Union.” At a ceremony in Batavia on January 14 Dr. van Mpok' formally installed a body known as the Provisional Federal Council for Indonesia. This consists entirely of

Indonesian members, representative of ne^ regimes or new political committees iné Java, Sumatra, Borneo, the new state of East Indonesia, and other parts of thé Archipelago. It is expected that this com-f mittee will provide most of the members of the interim Federal Government that if? to be set up, but it remains to be seeri what posts in the Federal Cabinet will be? allotted to Djokjakarta. Quite apart from the Dutch, there are old jealousies and\$ suspicions of Java in Sumatra, Borneo an<\$ elsewhere in the Indies that will make] agreement with the Republic none too* easy. The formation of the interim Federafi Government is therefore not going to b<| plain sailing. But the worst snag of all lies in the following clause in the agree-j- ment of January 17:

A' plebisciet shall be held as soon aijE possible within the coming six months, orf: a year at the latest, after the final political/ agreement is reached. The plebisciet will, decide whether the peoples in the variou^ districts of Java, Sumatra and Madurai prefer to join the Republic or other State# within the United States of Indonesia. i

The practical difficulties of taking a vote efficiently and fairly among the forty mil4- lion people of Java, Madura, and on the plains and in the mountains of Sumatra, need no emphasis. But it may be taken for granted that even a partial vote will give a mandate for the Sunda.nese andi Madurese areas of Java, and the Palembang, East Coast, Menangkabau and other, areas of Sumatra, to be split up into se~, parated and autonomous areas. 'j

If the Indies are to survive as an entitj for economic and other purposes, the onl\$ possible alternative to the old colonial framework is some sort of loose federal union' such as the Dutch are now striving to create; but it must be pointed out thatt if the federation of the United States o& Indonesia emerges, and takes its seat as at full member of UNO on equal terms witlt, Holland, it will be very difficult indeed t<± prevent Indonesia following Burma inter complete independence if it wished to d<±i so. The Dutch no doubt feel that it will, be time to cross that bridge when the^] come to it. Let us hope that when thèi time does come, Indonesia will prefer tcjf follow the example of Ceylon, or—darei's we say at this early stage?—of the Domir! nions of India and Pakistan.

MILITAIRE ONDERWERPER

ARAB MILITARY FORCES

(The Times

Estimate of Formations at Disposal

The question whether the United Nations decision in favour of partition of Palestine would lead the Arab League to take military action in support of the Arabs of Palestine has led to much calculation as to what military forces are in fact at the disposal of the League and how they could be applied.

Fairly accurate information on the military resources of both the Zionists and the Arab States is, however, available.

What, first, is the hypothetical target of the Arab forces? The 700,000 Jews in Palestine include a high proportion of young men and women of superior physical fitness.

It is not surprising that the Hagana, the army of the Yishuv, should be estimated at a minimum of 80,000, trained in the use of small arms and potentially as effective as good European infantry.

Light Weapons

The Irgun Zvai Leumi, which is the army of the Revisionist Party and models itself somewhat on commando lines, probably exceeds 5,000. It includes many men who, through their ability to pass as Arabs, would be eminently suitable for work behind the Arab lines.

The terrorist Stern Gang, numbering perhaps 800 or 1,000, is ruthless and determined, adept in violent outrage and assassination.

In general, the Zionist forces are armed only with light weapons, rifles, machine-guns, some mortars, possibly some light tanks. Their supply of ammunition and of heavier weapons, war-like stores, and aircraft would depend upon their allies outside Palestine.

They would not be short of experienced leaders and subordinate commanders, for they include ex-officers and soldiers of almost every warlike power.

The military forces of the Arab League States vary greatly in military value. Common to all, however, are lack of knowledge of modern war, indifferent organizing and

administrative ability, and the natural aversion of the Arab from regimentation.

The Egyptian Army

The Egyptian Army is nominally some 30,000 strong, but preparation to implement the new conscription law has affected its strength, which is now probably well below the paper figure. It has no heavy artillery, little armour, no armaments industry.

It is short of technicians, mechanics, and skilled tradesmen.

During the war Egyptian anti-aircraft detachments did excellent work at Alexandria, Cairo, Port Said, Suez, and other vital points, while Egyptian minewatching squads and static guards were generally efficient.

The younger officers are usually keen and ambitious, but many of the seniors would not be considered efficient by modern standards.

The Iraqi Army

The Air Force consists of perhaps 150 aircraft, of which one-half might be serviceable any time. Egyptian pilots are good. The Navy possesses a few small vessels of light armament.

The Iraqi Army is about 30,000 strong. It has no heavy artillery, few tanks, inadequate transport services, and only the slightest armaments industry. Technical, mechanical, and trade standards are low, though probably higher than in the Egyptian Army.

Officers and men are generally of good physique, and those from the north and from Kurdistan are especially strong and

© Pusch

*"On this Army cut, now — how many
chaps hav\$ you hwi f **

courageous. The Iraqi Army is not only the best organized, trained, and led army of the Arab countries; it is also the most experienced, having several times campaigned under its own commanders against the Kurds, no easy foe.

The Iraqi gendarmerie is about 20,000 strong, accustomed to operating in small parties and often showing initiative and self-reliance. Irati has about 50 military aircraft, of which perhaps a half is serviceable, and a few military river craft.

During the 1936-1939 Arab rebellion Iraq is contributed not a few of the most skilful and courageous guerillas, and it is in Iraq that sympathy for the Palestinian Arab cause is probably greatest.

The Syrian Army

The Syrian Army of perhaps 10,000 men is hardly more of an army than the Syrian gendarmerie of some 9,000. Neither force has any heavy weapons. There is no armament industry, and the Army is without experience of modern warfare or, indeed, of serious training.

The officers and men are generally, quick, hardy, and courageous. The Army is supported by perhaps 20 military aircraft.

The Syrian irregulars were the most numerous of the foreign volunteers in the Palestinian Arab rebels ranks during 1936-1939 and, with the Iraqis, provided the most daring guerillas, being especially apt in mountain operations.

In the other countries

The Lebanese Army of some 4,000 and

gendarmerie of 2,500 are similar in armament and characteristics to the Syrian.

The Saudi Arabian Army of 13,000, with a second-line militia of some 12,000, has only the lightest of arms, no armaments industry, little organization, and only the most primitive training. Staff and command, by modern standards, hardly exist.

Transjordan's Arab Legion, some 5,000-6,000 strong, is not the biggest of the Arab League armies, but it is certainly the most efficient. It is not heavily armed, but had some experience of modern warfare in 1941. It has some British officers.

The Palestine' Arab youth movements assert that some 20,000 members are ready to take the field. In 1936-1939 men from the hills proved to be fairly good hit-and-run quick guerillas, though incapable of sustained effort, while those from the plains favoured ambush and sabotage.

These then are the forces. The picture of an effective Arab army forcing the stretches of desert that separate the Arab countries from Palestine, maintaining pro- per supply, combining its heterogeneous forces into an articulate whole, and applying its united strength in planned combination on or towards the Palestine border; is easier to imagine than to realize, particularly if the Zionists should be supported by efficient air forces.

More probable would appear to be infiltration of small detachments or individuals into certain areas of Palestine and the spasmodic supply of those areas with the lightest of munitions and the most exiguous of stores.

ZESTIEN BRITSE STRAALJAGERS AANGEKOCHT

De jachtvliegschool van de legerluchtmacht zal dit jaar worden uitgebreid met een oefeneskader van zestien „Meteor” straaljagers. Er zal bovendien een oefen-radarorganisatie worden opgebouwd, die met de „Meteor”-afdeling de grondslag voor de toekomstige luchtverdediging zal vormen.

Zoals bekend, werd het eerste „Meteor”-vliegtuig van de legerluchtmacht in de afgelopen herfst verwacht. Het is echter nog niet in ons land aangekomen. Wel zijn enkele Nederlanders in Engeland als instructeur op dit type opgeleid.

„Het Parool”.